

Advocata Croatae

List svetišta i župe Majke Božje Remetske
Uskrs 2021. :: Zagreb
godina 25. :: broj 74 :: cijena 15 kuna

www.zuparemete.net

Sretan i blagoslovljen Uskrs!

Obraćanjem do Uskrsnuća

Uskrsnućem je pobijedena smrt, jer bez toga Sveto Trodnevlje ne bi imalo smisla, a još manje kršćanstvo jer bi se svelo na ideologiju. U tri riječi sve je smješteno u vjerničkom životu, a poruka je uvijek aktualna. Muka, smrt i Uskrsnuće. U slici današnjice biti kršćanin je zahtjevno i odgovorno, a istodobno lijepo i neopterećeno – jer vjernik se ne treba pitati kamo sutra? Nevolje s korona-virusom i potresima vjerniku daju priliku i poziv na promišljanje i življenje djelotvorne ljubavi prema Bogu i prema čovjeku. Vijeće Hrvatske biskupske konferencije za nauk vjere objavilo je 18. ožujka dokument-pobudnicu »Pandemija koronavirusa i potres – poziv na obraćenje« u kojoj između ostaloga stoji: Evanđelist Marko u prvom poglavlju svoga evanđelja prenosi nam Isusove riječi: »Ispunilo se vrijeme, blizu je kraljevstvo Božje. Obratite se i vjerujte evanđelju!« Nadalje je poziv na obraćenje i promjenu stila života, jer nevolje s kojima se suočava čitav svijet, kao i razorni potresi u Zagrebu i na Banovini, izvanredne su prilike i poziv na obraćenje. Obratiti se znači: doći k sebi i vratiti se svome Bogu. Doći k sebi znači postati svjestan smisla svoje egzistencije na ovome svijetu, otkriti pravi put koji vodi u život vječni. U modernom svijetu Bog je uglavnom protjeran iz javnog života. Među one koji su se udaljili od Boga, trebamo i moramo na prvom mjestu staviti same

sebe. »Kome je mnogo dano, od njega će se mnogo tražiti«. I zato pandemiju trebamo doživjeti kao snažni poziv Boga da mu se svim srcem vratimo. To je taj drugi korak u procesu obraćenja. „Prvi je bio doći k sebi, a drugi je vratiti se Bogu. Njemu se vraćamo tako da se istinski, skrušeno i od srca pokajemo za svoje grijehe, priznamo istinu o sebi: da nismo svemoćni bogovi koji mogu odlučivati što je dobro, a što je zlo, što se smije, a što se ne smije, nego smo stvorenja Božja, grešna, ali u isto vrijeme ljubljena djeca Božja koja su spašena i otkupljena žrtvom na križu Isusa Krista.« U jednom od svojih pisama bl. Alojzije Stepinac u vrijeme rata je izjavio: »Kad dakle gledamo, kako je teško pogodila ruka Božja naš hrvatski narod, nemojmo se čuditi, nego se ponizimo pod silnom rukom Božjom. Ta za Gospodina Boga stoji pisano: 'Ljubiš sve, što postoji, i ne mrziš ništa od onoga, što si stvorio. Jer da si bilo što mrzio, ne bi onda to stvorio.'« Nadalje je istaknuo da kao što stabla u voćnjaku nakon zime opet procvatu, prolistaju i donose obilati plod, tako vjerujemo, da će po beskrajnoj dobroti Božjoj sve ove nevolje biti podloga procvatu, sreći i blagostanju naše domovine. Uskrs nas uvijek čeka, a za obraćenje nikad nije kasno. Sretan Uskrs!

Vlado Čutura

IMPRESSUM

Izdavač: Župa Uznesenja BDM - Remete
 Za izdavača: o. Antonio-Mario Čirko
 Adresa uredništva: Česmičkoga 1, 10000 Zagreb
 Telefon: 01/4500 500, faks: 01/4580 952
 E-adresa: zupa.remete@gmail.com
 Glavni urednik: o. Antonio-Mario Čirko
 Izvršni urednik: Vlado Čutura

Fotografija na naslovnici: Presveti u crkvi Gospe Remetske
 Fotografirali: Marko Dušak, Bernard Čović, arhiva župe
 PBZ Žiro-račun: HR1423400091510697474
 ISSN: 1331-4092
 Grafička priprema: Slavica Čutura
 Tisak: M-PRINT, Zagreb
 Časopis izlazi tri puta godišnje: za Božić, Uskrs i Veliku Gospu

4

**Darivanje postaje
Uskrs**

- *Nije dovoljno reći
vjeruj, nego treba
čovjeka prije
nahraniti, pomoći
mu da ima topli dom*

o. Antonio-Mario Čirko

8

SA STRUČNOG STAJALIŠTA

**„Ne smijemo
iznositi lažna
svjedočanstva“**

- *U laži su noge sve duže:
„Nažalost, sloboda
izražavanja pretvorena
je u zlorabu medija,
a čovjek i njegovo
dostojanstvo su postali
prilično nebitni!“*
prof. dr. sc. Božo Skoko

11

Darko Don Markušić,
član kumstva Najvjernije
Majke Odvjetnice
Hrvatske za sisačku
biskupiju

**»Iza mene stoji
blaženi Alojzije
Stepinac«**

20

Svjedočanstvo Josipa Šimunića,
izbornika nogometne
reprezentacije do 19 godina

**»Bez vjere i molitve bilo bi
nam jako teško«**

- *Molitva nam je
sastavni dio života, posebno
krunica koju molimo svaki
dan. Uvečer se molimo s
djecom, a volim i molitve
koje sam naučio kao dijete i
tada ih molio poput 'Anđele
čuvaru'.*

28

**»Na istom smo čamcu, pozvani da veslamo
zajedno«**

- *»Kad su djeca za stolom pričvršćena za
računalo ili telefon i ne slušaju jedno drugoga, to
nije obitelj, to je umirovljenik...«*

Jadranka Bizjak Igrec

6 Za vjernike nema straha
- o. Antonio-Mario Čirko
17 Zagovornica Hrvatske bdije nad
Sisačkom biskupijom

24 Otvorenje proštenjarske godine u
svetištu Majke Božje Remetske - Zlatko
Šušnić
26 Od sela do elitne četvrti - Zlatko Šušnić

30 Kronologija od Božića do Uskrsa
40 Stranica za školarce
43 Matice

Darivanje postaje Uskrs

- *Nije dovoljno reći vjeruj, nego treba čovjeka prije nahraniti, pomoći mu da ima topli dom*

Autor:
o. Antonio-Mario Ćirko

Korizma završava, nadolazi nam Uskrs. Da li smo ovih zadnjih tjedana dublje unišili u povezanost korizme i Uskrsa? Korizma nas poziva da izađemo iz svojih vlastitih sigurnosti, vlastite komocije, uhodanih načina ponašanja, a osobito da poradimo na micanju od sebe vlastitog egoizma. To je zadatak svakoga kršćanina. A znate što znači biti kršćanin? Sama riječ nam to govori. To znači biti Kristov!

Ako smo Kristovi onda se nalazimo s njime, onda učimo od njega, promatramo njegove postupke. Korizma ne stavlja naglasak na odricanje, nego na darivanje. Kroz darivanje, čovjek se odriče svoje komocije i svoga osobnog vremena. Korizma nas također potiče na promjenu života, a ne na nešto privremeno. Ne možemo reći: »Evo malo ću se promijeniti, pa ću se opet vratiti na staro.«

Zar je carinik Zakej koji poziva Isusa u svoju kuću rekao: »Evo Isuse malo ću dati dio od svoga imanja, vratit ću onima koje sam možda prevario... Ali to ću činiti samo jedno vrijeme, a poslije ću se opet vratiti na staro... opet malo pljačkati siromašne i ostale.«

Zar bi onda Isus rekao: »Danas je došlo spasenje ovoj kući!« To nema nikakvog smisla da bi tako nešto čuli. To je također isto kada se dođe na ispovijed: »Evo vele-

časni ogovarao sam i klevetao svoju susjedu. No danas sam došao na misu, pa eto da se mogu pričestiti evo me na ispovijedi. No čim se vratim s mise budem dalje nastavio ogovarati.«

Zar bi onda svećenik rekao: »Ja te odrješujem od tvojih grijeha!« Ne bi to sigurno rekao, nego bi upozorio da je to svetogrдна ispovijed i da neće dobiti odrješenje. Korizma nas podsjeća da je potrebno ne-

prestano se mijenjati na bolje. Uvijek volim reći, a i ovdje ponavljam da nije problem ako se čovjek bori da nešto promijeni. Npr. pokušava oprostiti, ali se često bori sa mržnjom i ogorčenošću. Od-luka da ne želi mrziti je važna. Rane u nama reagiraju, bol se javlja kada vidimo osobu koja nam je učinila nešto loše. Ali vjernik zna da to nije dobro i vidi da sam ne može nešto mijenjati nego da je potrebna Božja pomoć.

Zato nam korizma obnavlja svijest o snazi predanja vlastitoga života. Vidite, to je slika vojnika i generala. Za-

što vojskovođe ulaze u povijest. Zato jer sa svojom taktikom žele pobijediti, ali i imati što manje ljudskih gubitaka. Takve osobe ulijevaju sigurnost i mir da dotični vojnik nije neki bezimeni, nego da je važan i dragocjen. A Isus je naš Kralj. To nije kralj koji se nalazi u sigurnoj tvrđavi. NE! To je kralj koji živi sa svojim, koji pomaže svojim, koji je spreman umrijeti za svoje. Zato je

**»Kumstvo
Zagovornice
Hrvatske« želi
razviti međusobnu
suradnju s ljudima
u potrebi, jer
najbolji oblik
pomaganja je
izravni gdje se
upoznaju konkretne
osobe, njihovi
problemi, muke,
potrebe.**

Isus jedini autentični kralj našega života. Ljudi i stvari prolaze, ali ljubav našega Kralja za nas ostaje zauvijek. Ona se nikada ne smanjuje, nego je toliko duboka i neopisiva da želimo biti uz takovoga kralja. Želimo se promijeniti. Obući novu odjeću na sebe i to odjeću ljubavi, darivanja, nesebičnosti... Korizma je zato jedna inventura kada pretresamo naše vlastite živote i dajemo sebi odgovor na pitanje da li ja uistinu čeznem za Bogom i da li ja uistinu volim Boga i bližnjega?

Darivanje je put prema Uskrsu i vječnom životu. Blagoslovljeno je bilo promatrati nakon potresa na Banovini kako su ljudi spontano, prije bilo kakvih institucija reagirali i nosili pomoć u stradalim područjima. Osobito sam ponosan na svoje župljane gdje nam se zajedno rodila inicijativa »Kumstvo Zagovornice Hrvatske« koja želi razviti međusobnu suradnju s ljudima u potrebi, jer najbolji oblik pomaganja je izravni gdje se upoznaju konkretne osobe, njihovi problemi, muke, potrebe. Nije dovoljno reći vjeruj, nego treba čovjeka prije nahraniti, da ima topli dom. Ovo iznosim kao svjedočanstvo, ne kao reklamu nečega... Isus nas uči da moramo jedni druge poznavati, biti blizu. Zato postoje zajednice. Svatko daje svoj doprinos. Netko tko je stariji molitvom nosi sve stradale i one koji pomažu. Koji imaju sposobnosti za organizaciju okupljaju sve zainteresirane i organiziraju odlaske. Za svakoga ima mjesta da nešto dobro učini i da bude Isus za bližnjega. To je ona istinska korizma koja nas uči darivanju i dovodi nas do spoznaje ljepote uskrsnog jutra koji čeka sve one otvorena i nesebična srca.

Nek vam je blagoslovljen Uskrs!

STRAHOVI

Za vjernike nema straha

- *U pogledu u vlastitu nutrinu pogledajmo čega se uistinu plašimo. Da li nam to čini da nam ništa nema smisla, da smo izgubili cilj? Neprestani strah je znak da smo odmaknuli od sebe temelj koji drži naš život. Za nas vjernike to je Božja milosrdna ljubav.*

Autor:
o. Antonio-Mario Ćirko

Kao svećenik, ispovjednik i duhovnik sve više vidim da je u mnogih prisutan strah. Strah koji je posljedica potresa, strah koji je posljedica ove pandemije, strah da se ne zarazimo, strah za ekonomsku sigurnost. I taj strah mnoge jednostavno blokira, koči, stvara nemir, besane noći, o tome se samo razmišlja, ne može se normalno funkcionirati. Tada trpi svakodnevni život, trpi obitelj, bližnji, neproduktivan se bude na radnome mjestu. Jednom riječju duboki nemir.

Kratko rečeno, nemir, strahovi nisu od Boga. Strah na kraju svega očituje našu nevjeru. Mogu nam doći ti strahovi, ali kada ono prevlada, kada postane stil našega

ophođenja tada se vjera guši i čini se nemogućim povjerovati da je Bog svemoguć i jači od svega. Zato nam se boriti i odricati strahova. Davao je vrlo prepreden. Znam nekada situacije kod roditelja, osobito kada se radi o mamama, koje su opsesivno opterećene i u strahu da dijete nije bolesno ili ako se pojavi neki znak odmah sumnja na najgore. Tada dijete počinje živjeti pod staklenim zvonom i na taj način dijete biva duhovno, emocionalno ranjeno - *Moja mama me vidi nesavršenog.*

Strah dovodi čovjeka pred zid. No sjetimo se da je Bog stalno uz nas. On za nas stvara svaki novi dan, daruje nam svaku sekundu života. On nije sa strane naših životnih zbivanja. Ne, on je duboko dio našega života. Kada smo toga svjesni onda strah počinje drugačije izgledati, kao jedna prolazna noćna mora.

No potrebno je upoznati sve zamke koje nam neprijatelj davao želi ubaciti u naša srca. U pogledu u vlastitu nutrinu pogledajmo čega se uistinu plašimo. Da li nam to čini da nam ništa nema smisla, da smo izgubili cilj? Neprestani strah je znak da smo odmaknuli od sebe temelj koji drži naš život. Za nas vjernike to je Božja milosrdna ljubav.

Strah je prisutan kroz cijeli život i treba ga stalno odbacivati. No ohrabrenje nam je uvijek Evanđelje. I apostoli su bili puni straha. Zamislite malo kroz koliko su oni situacija prošli koje su ih duboko protresle i učinile da su uronili u svoje najdublje strahove. Sjetimo se samo one oluje na Genezaretskom jezeru, nevrijeme, vjetar, valovi prekrivaju lađu, vriskovi apostola - pogibosmo, a Isus pored njih mirno spava. To je zapravo ona slika svakoga od nas. Strah čini da zaboravimo na Božju blizinu.

Ili sjetimo se kad je Isus bio uhvaćen u Getsemanskom vrtu. Učenici su se u strahu svi razbježali. I Petar, koji je Isusa tri puta zatajio, zamislite kako se on osjećao i koji je tu strah bio prisutan kad ga pitaju da li je Isusov učenik, zar nije bio s njime? Strah je od njega učinio da panično brani sebe i nije čuo Isusa. U jednome trenutku zaboravio je na Isusovu snagu, čudesa, praštanje, milosrđe, na sve trenutke... Zaboravio je i na oluju na moru koju je Isus utišao. Na sve je zaboravio.

Đavao kada uhvati čovjeka u svoju mrežu blokira mu sjećanja na milosti i Božju prisutnost. Toga se lako možemo osloboditi ako kažemo u predanju i snagom vjere npr. slijedećim riječima: *Isus je moj spasitelj, čega da se bojim!* Tada zapravo ne dopuštamo da udaljimo od sebe Božju blizinu. No apostoli, također i nakon uskrsnuća i Isusova Uzašašća, dok su bili u dvorani posljednje večere s Marijom, oni su opet bili u strahu zatvoreni. No, po silasku Duha Svetoga, nestaje strah i oni hrabro svjedoče Isusa nadahnuti Duhom Svetim.

Dakle, vidimo da strah ne možemo izbjeći, ali se protiv njega možemo boriti, tj. odbaciti ga. Ima ono poznato razmišljanje od Svete Terezije Avilske: *Uzela sam u ruku križ i učinilo mi se da mi je Bog dao hrabrost. Ubrzo sam se osjećala tako preobraženom da se nisam bojala boriti sa svima i dovikivati im: »Samo dođite bliže. Budući da sam služavka Božja, željela bih vidjeti što mi možete učiniti!« I činilo se kao da su me se demoni uistinu bojali, jer sam mogla ostati mirna. Otada me nije više mučio nemir, nisam se više bojala demona i ako su mi se prikazali, nisam ih se više plašila, već mi se činilo da su se oni plašili mene.*

Potom Terezija nastavlja: *»Oni su zapravo kukavice i odmah gube hrabrost ako vide da ih se prezire. Oni ne napadaju, osim one ljude za koje smatraju da ih mogu lako pridobiti za sebe ili ako to dopusti Gospodin, da bi njihovi napadi i progoni postali od veće koristi njegovim slugama. Bog želi da se mi*

bojimo samo onoga čega se treba bojati i da se uvjerimo u to da jedan jedini grijeh može nanijeti veću štetu nego čitav pakao. I upravo je tako. Zna li kada nam zli duhovi utjeruju strah? Kada se brinemo za časti, radosti i bogatstva ovoga svijeta. Ako dakle volimo i slijedimo ono što bismo trebali izbjegavati, predajemo im oružje kojima bismo se mogli braniti i pozivamo ih da se bore protiv nas pomoću naše goleme predrasude. ...Ukoliko opazi da je netko posve slijep i nalazi zadovoljstvo u stvarima ovoga svijeta koje su beskorisne i prolazne poput dječjih igračaka, vjeruje da ima posla s djetetom, te postupa s njim u skladu s tim. Tada se đavao zabavlja time da takva čovjeka uvijek iznova napada. Tu dolazi ona poznata rečenica Svete Terezije: *Ne razumijem strahove onih koji viču: 'Đavao! Đavao!', dok bi mogli zvati: 'Bože! Bože!' i tako ispuniti pakao strahom.* Sjetimo se Isusovih riječi: *Ne boj te se! Ja sam!* A već u Starom Zavjetu u knjizi proroka Izaije slušamo: *Ne boj se jer ja sam s tobom.* (Iz 43, 5) Razmatrajmo te rečenice. Koliko su one snažne.

Zato odlučimo danas odbaciti od sebe sve loše. Odlučimo ne ustrajati u grijesima. Grijeh nam briše osjećaj Božje blizine ako nam je svejedno da li griješimo ili ne. U ispovijedi dolazi ohrabrenje i nova snaga.

Zna li koga se mi trebamo bojati? Boga! Što to znači? Možda će netko reći da je to užasno. No bojati se Boga, znači ne voljeti zlo. Zna li onaj izraz: *Bogobojazna osoba!* Kad bi svi barem bili takvi. U Bibliji strah pred Bogom označava poželjno svojstvo. To je duboko poštovanje prema Bogu, snažna želja da ne povrijedimo njegovu ljubav za nas. (usp. Iz 11,3; Ps 115,11)

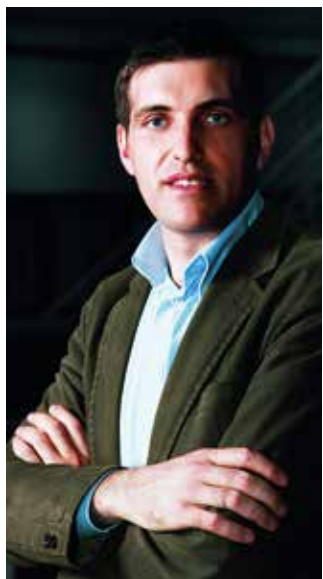
Knjiga Sirahova nam donosi da je početak mudrosti, strah Gospodnji. (Sir 1, 14) Mudre Izreke 14, 27 nam kažu da je *Strah Gospodnji izvor života: on izbavlja od zamke smrti.*

Završit ću riječima 27 Psalma (Ps 27, 1): *Gospodin mi je svjetlost i spasenje: koga da se bojim? Gospodin je štit života moga, pred kime da strepim?*

SA STRUČNOG STAJALIŠTA

»Ne smijemo iznositi lažna svjedočanstva«

Autor:
prof. dr. sc. Božo Skoko

- *U laži su noge sve duže: »Nažalost, sloboda izražavanja pretvorena je u zlorabu medija, a čovjek i njegovo dostojanstvo su postali prilično nebitni!«*

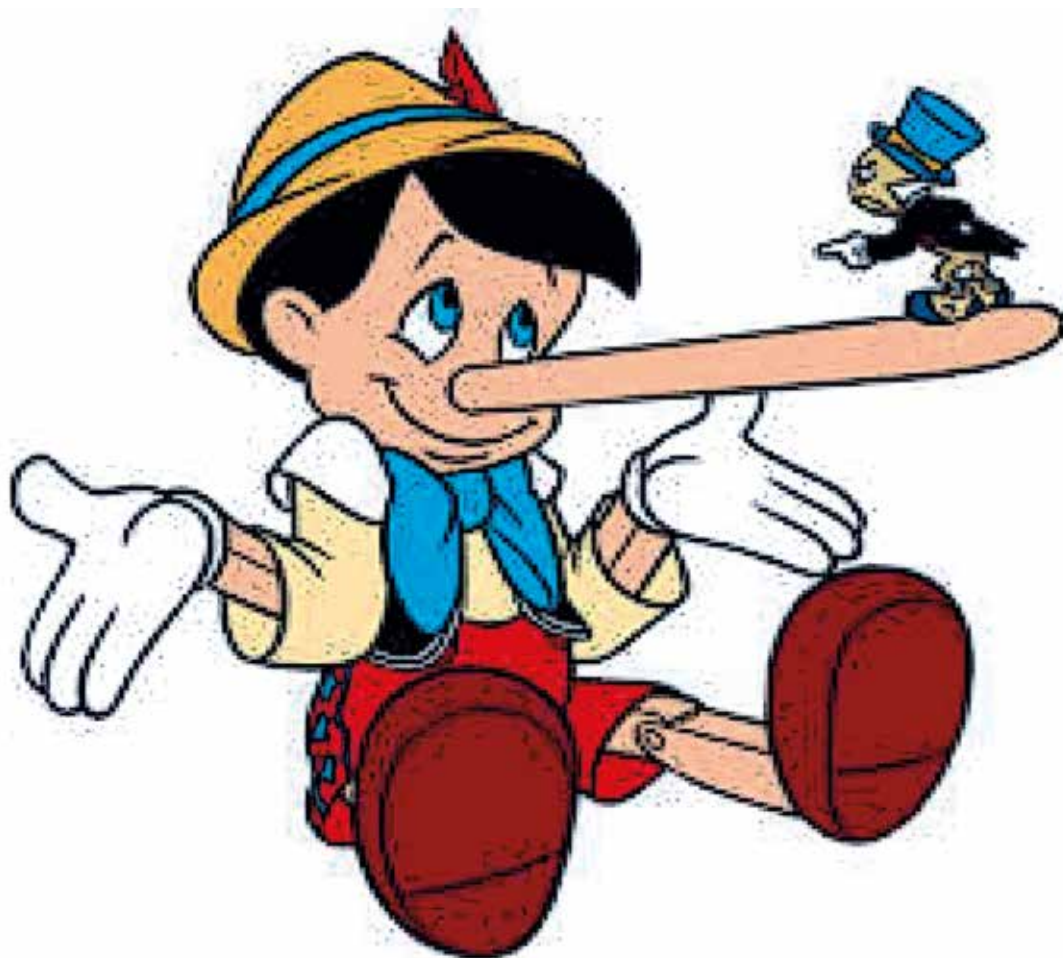
Nije najveća budala onaj koji ne zna čitati, nego onaj koji misli da je sve što pročita istina.« – napisao je davno književni nobelovac Ivo Andrić. Međutim, ta njegova tvrdnja čini se posebno aktualnom danas kad imamo inflaciju informacija, vijesti, novina, portala, knjiga... Svi nam pokušavaju prodati svoju istinu, svoj pogled na svijet i svoje vrijednosti. I uvjeriti nas da je to jedini ispravan put. A pritom sve je manje onih kojima je stvarno stalo do istine, koji žele slušati druge i uvažavati njihovo mišljenje.

Novi mediji i društvene mreže omogućile su svakome da javno obznani što misli i zna, te se izbori za pozornost, što je nekada bila privilegija uskog kruga ljudi. Međutim, to što danas lakše dolazimo do publike ne znači i da smo postali pametniji. »Mudar čovjek govori jer ima nešto za reći, dok budala govori jer želi nešto reći.« – tvrdio je mudri Platon. Doduše, nekada je takvima koji su željeli nešto reći, a objektivno nisu imali što ili su svojim govorom trovali prostor oko sebe bila dostupna tek kakva birtija gdje su tražili svoju publiku, a danas su im, zahvaljujući suvremenim tehnologijama, na raspolaganju milijuni okupljeni oko televizije, društvenih mreža ili internetskih portala. 'Društvene mreže daju pravo riječi legijama imbecila koji su ranije govorili samo u birtijama nakon čaše vina, bez štete za zajednicu. Odmah bi bili ušutkani, dok sada imaju isto pravo na riječ kao i neki nobelovac. Radi se o invaziji imbecila.' – lijepo je napisao slavni Umberto Eco.

Ljubomora je često skrivena lažima

Tumači društvene zbilje tako postaju i oni pismeni, i manje pismeni, dobronamjerni i zlonamjerni, oni koji uistinu imaju što reći, i oni kojima bi bilo mudrije da šute. Običnom čovjeku je zato vrlo teško razlučiti u tom komunikacijskom kaosu što je vrijedno, a što nije, što se uistinu dogodilo, a što je samo medijski privid, tko je stvarno loš, a koga su uspjeli okarakterizirati lošim bez obzira na njegovo pravo lice, po čemu se ravnati, a što zanemariti, kome vjerovati, a koga se kloniti.

Zavirimo li na društvene mreže ili anonimne komentare ispod članaka na Internetu, svaki put ostanemo šokirani koliko se ondje nalazi mržnje, ljubomore, vrijeđanja, omalovažavanja svih onih koji misle ili se ponašaju drugačije, te neistina i podvala. Ono što objavljujemo govori o nama i čini naš trag u javnom forumu, makar se skrivali iza lažnih profila ili imena. A ono što čitamo, svjesno ili nesvjesno utječe na nas i naše poglede na svijet. Pa kad takav način komunikacije postane masovna praksa onda se uistinu trebamo zamisliti nad psihološkim profilom i zdravljem našeg društva.

Razlikovati profesionalnost od portalskih komentara

A kako stvari pomalo izmiču kontroli svjedoči činjenica da je takav komunikacijski stil uspješno zaživio čak u dijelu javnih medija i političkih institucija, koji sve više poprimaju jezik ulice. Jasno, i sami mediji su uvelike pridonijeli srozavanju razine javne komunikacije budući da nam je medijska scena protekla dva desetljeća obilježena padom razine profesionalnosti, objektivnosti i etičnosti. Svjedočili smo neistinitom izvještavanju, bujanju anonimnih izvora, prikazivanju samo jedne strane, manipuliranju činjenicama, narušavanjima temeljnih prava čovjeka, propagandnim sadržajima, porastu senzacionalizma i komercijalizacije te podgrižavanjem prakse da baš svatko može biti novinar i tako oblikovati javno

mnijenje. Nažalost, sloboda izražavanja pretvorena je u zlorabu medija, a čovjek i njegovo dostojanstvo su postali prilično nebitni!

»Nekada su naši pređi govorili kako su u laži kratke noge, a danas nažalost – zahvaljujući svim tehnološkim i komunikacijskim sredstvima – postaju sve duže. No, nemojmo mi biti dio tog lanca.«

Isus Krist nas je lijepo učio kako ne smijemo iznositi lažna svjedočanstva na bližnjega svoga. Mnogim starim narodima, koji čak nisu bili upoznali kršćanstvo, to je također bilo jedno od prirodnih etičkih načela. Primjerice, američki Indijanci su govorili – poštujte mišljenje drugih, njihove želje i riječi, nikada ne

govorite loše o drugima, negativne misli stvaraju bolest uma, tijela i duha... A naše društvo, stoljećima kasnije, kao da je zaboravilo komunicirati, unatoč cjelokupnom napretku i komunikacijskim tehnologijama, kao da ne znamo više uvažava-

ti mišljenje drugih i kao da nam je istina postala jeftina roba za trgovanje. A čovjek nam je, umjesto brat, postao konkurencija, prepreka, sredstvo, roba pa i vuk. Nažalost svjedočimo krizi dijaloga, jalu i ogovaranju na svakome koraku... »Ako netko ne misli poput mene, neka se makne iz mog života, neka se izbriše s liste mojih virtualnih prijatelja...«. Baš takve poruke svakodnevno vidimo po društvenim mrežama. Kao da smo mi jedini u pravu i kao da je naš pogled na svijet jedini ispravan. A ima i onih koji misle da će se uzdići ponižavajući druge, pa onda ne štede ni riječi, ni epiteta kako bi druge prikazali u što gore svjetlu.

Netko od prijatelja mi je svojedobno poslao jednu zanimljivu priču o filozofu Sokratu. Nisam uspio doznati tko je autor i ne znam koliko je istinita, ali je itekako poučna. »Kako je Sokrat slovio za mudraca, jednog dana ga potraži neki čovjek i reče: »Znaš li što sam sve čuo o tvome prijatelju?«. »Trenutak«, odgovori Sokrat, »prije nego što mi ispričaš volio bih da prođeš jedan brzi test. Jesi li to što mi želiš reći prosijao kroz tri sita?«. »Tri sita?«. »Da«, odgovori Sokrat, »prije nego što ispričaš neke stvari o drugome, dobro je uzeti malo vremena i prosijati ono što želiš reći. To nazivam test od tri sita! Prvo je sito ISTINE. Jesi li provjerio da li je istina ono što mi želiš ispričati?«. »Ne, pa i nisam. Nisam vidio, samo sam čuo kako pričaju.« »Dobro! Ne znaš da li je to istina. Probajmo ponovno: pokušajmo prosijati drugačije, sad ćemo uzeti sito DOBROTE. Ono što mi želiš ispričati o prijatelju, je li nešto dobro?«. »Ne, baš suprotno! Čuo sam kako se tvoj prijatelj loše ponio.« »Dakle«, nastavi Sokrat, »želiš mi ispričati loše stvari o prijatelju, a nisi siguran jesu li istinite. To i nije baš ohrabrujuće! Još uvijek možeš proći test, jer je ostalo još sito KORISTI. Je li korisno da mi ispričaš sve što je moj prijatelj učinio?«. »Korisno? Pa i ne, ne vjerujem da bi ti to moglo koristiti.« »Dakle«, zaključi Sokrat, »ono što mi želiš ispričati nije istina, ni dobro, ni korisno, pa zašto bi mi onda pričao. Ne želim ništa znati od onoga što si mi htio ispričati, i tebi će biti bolje da sve to zaboraviš.«

U početku bijaše Riječ...?

Uistinu pazimo li što čitamo, što pišemo i što govorimo o ljudima koje poznajemo ili koje uopće ne poznajemo? Je li sve to istinito, dobro i korisno? Kad otvaramo internetske portale, koji nas privlače atraktivnim i često pretjeranim naslovima, kako bi im »klikajući« podizali čitanost i zaradu, zapitajmo se – ne koliko imaju klikova, nego vjerujem li onome što je objavljeno? Ulijeva li mi povjerenje autor? Kakva su moja ranija iskustva s tim portalom? Smatram li važnim i relevantnim ono što je objavljeno? Je li korisno ono što je objavljeno? Jesam li to već negdje vidio ili je izvorna informacija? Je li informacija napisana profesionalno, pošteno i uravnoteženo? Mogu li im stvarno vjerovati ili ću još negdje provjeriti te činjenice? Ono što čitamo i gledamo također nas određuje i utječe na naš identitet. Zato imamo pravo biti kritični i visoko postavljati svoje kriterije. Nekada su naši pređi govorili kako su u laži kratke noge, a danas nažalost – zahvaljujući svim tehnološkim i komunikacijskim sredstvima – postaju sve duže. No, nemojmo mi biti dio tog lanca.

Darko Don Markušić, član kumstva Najvjernije Majke Odvjetnice Hrvatske za sisačku biskupiju

»Iza mene stoji blaženi Alojzije Stepinac«

- *Stanovništvo iseljene Hrvatske treba samo biti prihvaćeno kad se vrati u domovinu. Nisu prihvaćeni u zemljama u kojima žive koliko god oni mislili da tamo pripadaju. Sami će stati na noge kad se vrate u domovinu.*

»Zapravo, u Australiji postoji klasizam, tako da djeca iz radničke klase koja idu u državnu školi nemaju istu mogućnost ići na fakultet kao djeca iz srednje ili više klase koja idu u privatnu školu. Tako sam bio jedan od rijetkih koji se iz moje škole uspio upisati na fakultet, pogotovo na pravo koje je namijenjeno elitnim skupinama. Sjećam se prvog predavanja na Pravnom fakultetu kad je profesor tražio da dignu ruke oni iz državne škole, na što smo samo ja i još jedan student digli ruke. Kad sam shvatio da nas je samo dvoje od 55 studenata diglo ruku, odmah sam je spustio.«

Remetsko svetište svojom duhovnom snagom i prepoznatljivošću okuplja brojne vjernike, hodočasnike, posebno one samozatajne. Među njima je i povratnik iz Australije Darko Don Markušić koji se uključuje u braniteljska hodočašća, pobožnosti, a isto tako i u kumstvo Najvjerne Majke Odvjetnice Hrvatske kojim se pomaže oboljelima i liječenima od PTSP-a sisačko-moslavačke županije. U razgovoru za Advocatu Croatiae povratnik Markušić progovara o svojoj obitelji, odlasku u Australiju, čežnjom za domovinom, stanjem u društvu te odnosu prema hrvatskim braniteljima. Posebno svjedoči svoju privrženost Crkvi, svoje domoljublje i život u tuđini kojim upućuje poruku za ostankom. Tako u predstavljanju kaže: »Ja sam Darko Don Markušić. Zovu me Don, jer su se u Australiji rugali mom imenu Darko. Moja mama je dobivala svake godine katolički kalendar iz Hrvatske, pa sam u njemu vidio da uz ime Darko piše Donat kao isto ime (Darko-Donat), te sam tako postao Don, jer je Australcima bilo lakše izgovarati Don. Povratnik sam iz Australije.« Odvjetnik Markušić ima svoje odvjetničko društvo Markušić i Maretić. Prvi je odvjetnik iz područja engleskog prava. Posebno poziva na ostanak mladih u Hrvatskoj te povratak onih koji su iz različitih razloga, bilo političkih progona ili ekonomskoga stanja morali iseliti i tražiti kruh u tuđini.

Demokracija je za bogate

- Gospodine Markušić, gdje ste rođeni, gdje ste odgajani, školovani, što ste završili?

Don Markušić: Rođen sam u Zagrebu, kao i moji roditelji, točnije u Petrovoj bolnici. Imao sam godinu dana kad su se moji roditelji odselili u Australiju. Odrastao sam u Melbourneu, gdje sam išao u državnu školu. Zapravo, u Australiji postoji klasizam, tako da djeca iz radničke klase koja idu u državnu školi nemaju istu mogućnost ići na fakultet kao djeca iz srednje ili više klase koja idu u privatnu školu. Tako sam bio jedan od rijetkih koji se iz moje škole uspio upisati na fakultet, pogotovo na pravo koje je namijenjeno elitnim skupinama. Sjećam

se prvog predavanja na Pravnom fakultetu kad je profesor tražio da dignu ruke oni iz državne škole, na što smo samo ja i još jedan student digli ruke.

Kad sam shvatio da nas je samo dvoje od 55 studenata diglo ruku, odmah sam je spustio. To je realnost koju svjedočim i koju sam prošao. Htio sam biti odvjetnik, jer sam vidio kako su moje roditelje odvjetnici varali u Australiji, samo zato jer su bili stranci. Obećao sam da im se to više nikad neće dogoditi, ali i da ću drugima pomagati u borbi protiv nepravde. To je bila moja vodilja kroz život, jer sam želio da se nepravdi stane na kraj.

Život u radničkom predgrađu

- Predstavite malo obitelj u kojoj ste rođeni?

Don Markušić: Imam sestru koja je dvije godine mlađa i brata koji je devet godina mlađi od mene. Kao obitelj, živjeli smo u radničkom predgrađu. Otac je radio u tvornici, a mama je bila domaćica. Mogu reći da sestra ima petero djece koji su sada već odrasli, a dvije nećakinje su se i udale. Natasha se udala prošle godine. Bio sam na vjenčanju i taman stigao natrag u Hrvatsku prije 'COVID lockdowna'. U isto vrijeme ove godine se udala i druga nećakinja, Natalie, ali zbog COVID-a nisam mogao u Australiju zbog čega mi je jako žao, i to ne zbog Australije koja mi ne nedostaje, već zbog obitelji. Obitelj mi jako nedostaje, pogotovo kada ih vidim sve na okupu. Kad se prisjetim, obavezno smo svake nedjelje išli zajedno na misu, i na križni put kroz korizmu. Išli smo u crkvu sv. Josipa u kvartu, ali i u hrvatsku crkvu. K tome, uvijek smo zajedno objedovali, svaku večer je obitelj zajedno večerala i uvijek smo zajedno molili prije jela. Prije spavanja smo se okupili da izmolimo kronicu. To su moja sjećanja i moje radosti iz mladih dana. U to vrijeme nije bilo lako odrastati u Australiji kao Hrvat. Djeca u školi su mi se rugala kad sam rekao da sam Hrvat, jer su rekli da ta zemlja ne postoji, na što bih im ja odgovorio kako je moj tata rekao da sam iz Hrvatske i da sam Hrvat.

Čuvali hrvatski jezik

- Kad je obitelj došla u Australiju i zašto? Kojim se jezikom govorilo u obitelji?

Don Markušić: Nas dvije obitelji živjeli smo 1965. u jednosobnom stanu u Harambašićevoj 51. Moji su htjeli ići kod mog strica na pet godina da zarade za stan, ali već je prošlo više od 50 godina. Što se tiče jezika, doma se obavezno govorilo hrvatskim materinskim jezikom. Bile su stroge sankcije ako bi nas roditelji čuli da pričamo doma engleskim jezikom. Moj bratić i sestra živjeli su blizu nas i imali su veliki ugradbeni bazen zbog čega smo se kod njih kupali za vrijeme vrućih australskih ljeta. Sjećam se kad sam u bazenu nešto rekao mom bratiću na engleskom, moj stric je čuo i stjerao me doma pod temperaturom od 38 stupnjeva. Imao sam tada deset godina. Kad me tata pitao zašto sam doma došao, rekao sam mu što se dogodilo na

što mi je on odgovorio da je stric dobro napravio. Štoviše, i naš pas Bobi je samo znao naredbe na hrvatskom jeziku. Razumio je samo kad smo na hrvatskom rekli da ga idemo šetati. Stoga, danas sam jako zahvalan što su moji roditelji bilo toliko strogi i inzistirali da pričamo hrvatski, jer inače ne bih mogao raditi kao odvjetnik u Republici Hrvatskoj. Nažalost, moji roditelji zato nisu znali jako dobro engleski. Znali su onoliko koliko im je bilo potrebno da se snađu, ali ne toliko kao naši ljudi koji su samo engleski pričali sa svojom djecom. Bila je to žrtva koji su naši roditelji podnijeli.

Uspješni odvjetnik u Božjoj misiji

- Kad ste došli u Hrvatsku? Zašto?

Don Markušić: Ja volim reći »I am on a mission from God« iz filma Braća Blue, da sam u Božjoj misiji. Došao sam 1996. Pri-

»Radio sam kao odvjetnik u Melbourneu tako da sam imao iskustvo, a završio sam magisterij prava na međunarodnom pravu gdje mi je tema bila priznavanje Hrvatske. Jednostavno, želio sam svojim iskustvom i znanjem privući ulaganje u Hrvatsku da našu Domovinu izgradimo nakon Domovinskog rata kako bi bila uspješna.«

I u Glini ih čuva Majka Božja Remetska

premao sam se za svoj dolazak u Republiku Hrvatsku. Radio sam kao odvjetnik u Melbourneu tako da sam imao iskustvo, a završio sam magisterij prava na međunarodnom pravu gdje mi je tema bila priznavanje Hrvatske. Jednostavno, želio sam svojim iskustvom i znanjem privući ulaganje u Hrvatsku da našu Domovinu izgradimo nakon Domovinskog rata kako bi bila uspješna.

- Koje dužnosti trenutno obnašate?

Don Markušić: Nedavno sam imenovan za vanjskog člana Saborskog odbora za Hrvate izvan Republike Hrvatske što mi je velika čast. Radim na tome da što više povežem Hrvate u svijetu sa svojom domovinom. Predsjednik sam Udruženja hrvatsko-američkih stručnjaka, ACAP u Zagrebu i član glavnog odbora u Americi. Potpredsjednik sam Transparency International Hrvatska, bivši predsjednik Američke gospodarske komore u Hrvatskoj i Azijske-Pacifičke gospodarske komore.

Odnos prema braniteljima...?

- Ljubav prema Hrvatskoj Vas je održala i ostavila u Hrvatskoj, a posebno ljubav prema hrvatskim braniteljima. Kako protumačiti odnos prema braniteljima u odnosu na američke i druge države koje vode brigu o svojim veteranima?

Don Markušić: Branitelji su temelj naše države. Kada je god državni blagdan kao Dan državnosti, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja, ja svim braniteljima koje poznajem pošaljem poruku i zahvalim se za Hrvatsku. Jako sam ponosan što sam počasni član Udruge hrvatskih branitelja oboljelih i liječenih od PTSP-a Sisačko-moslavačke županije koji imaju sjedište u Glini. Nepojmljivo mi je da odnos prema hrvatskim braniteljima koji su stvorili našu državu nije ni blizu onoga što američki i australski ratni veterani imaju, s time koji se bore u tuđim zemljama. U Americi, kada netko vidi veterana, prvo što mu kaže je hvala na obavljenoj dužnosti. Svečano se obilježavaju spomen-dani veterana u Australiji. U školama je to obvezno. Do prije potresa, australska ambasada je organizirala i misu u katedrali za

svoje veterane i to svake godine na njihov spomendan. Svi nose makove u znak poštovanja veteranima. Tako bi trebali učiti i našu djecu.

Krunica je „oružje“ protiv zla

- Sudjelovali ste na svim skupovima hrvatskih branitelja u Remetama, u svetištu Najvjernije Majke Odvjetnice Hrvatske. Što Vam znači duhovnost pod tim okriljem, a što braniteljima?

Don Markušić: Majka Božja je naša Majka. Ona nas zagovara Gospodinu Bogu. Krunica je naše oružje protiv zla. Naši hrvatski branitelji i braniteljice su nosili krunice oko vrata u Domovinskom ratu kao zaštitu i kao oružje protiv neprijatelja. Istodobno su je molili. Danas se moramo i dalje boriti protiv neprijatelja koji duhovno nagriza Hrvatsku, jer je duhovni rat. Stoga smatram da su nam krunica i Majka Božja jedina zaštita i »oružje« u borbi protiv zla.

»Čast mi je da sam dionik kumstva Odvjetnice Hrvatske«

- Uključili ste se u kumstvo Hrvatske Odvjetnice koja pomaže obiteljima oboljelih i liječenih branitelja od PTSP-a na području sisačko-moslavačke županije, odnosno sisačke biskupije. Zašto?

Don Markušić: Meni je to velika čast, pogotovo biti pod okriljem svetišta Najvjernije Majke Odvjetnice Hrvatske. Oni su nama toliko puno dali i dalje pate zbog svega što su žrtvovali. Toga moramo biti svjesni. Želja i nakana mi je da barem malo vratim i zahvalim hrvatskim braniteljima za sve što su napravili i dali za Hrvatsku u kojoj i ja sada mogu živjeti. A još kad sam čuo da Obiteljska zajednica iz Remeta razvija kumstvo, nijednog trenutka nisam dvojio. Radost mi biti dionikom te zajednice koja ima osjećaj za potrebite, posebno one najranjivije skupine u društvu. Naravno, ja to činim i svojim kanalima preko prijatelja iz inozemstva, a i osobno nastojim pomoći koliko mogu. No, čast mi je da sam dionik kumstva Odvjetnice Hrvatske.

Nije sve u materijalnom

- Na koji način pomoći ljudima u potrebi?

Don Markušić: Nije samo materijalna pomoć važna, premda se bez nje ne može. Važno je pokazati i jedinstvo, zajedništvo i ljubav posebno u patnji. Smatram i osjećam da je biti s njima u potrebi i pokazati empatiju jako važno u ovim teškim trenucima. Jednostavno rečeno, jako je važno i potrebno da oni koji su u nevolji znaju i osjećaju da nisu zaboravljeni. Tu smo uz njih, dijelimo njihove patnje i boli. A isto tako svaki dan im želimo učiniti sretnijim i radosnijim.

Mlade treba oslušivati

- Koliko je povezanost iseljene i domovinske Hrvatske važna za opstanak Hrvata? Na koji način zaustaviti iseljavanje i omogućiti povratak?

Don Markušić: Isto kao što je iseljena i domovinska Hrvatska zajedno s našim braniteljima i braniteljicama stvorila našu državu Hrvatsku, tako jedino može Hrvatska i uspjeti u svojoj organizaciji. Tu treba snažniji zamah na višoj razini koji treba oslušivati. Iseljeni Hrvati žele ulagati i zajedno s Hrvatima u domovini graditi bolju budućnost za Hrvatsku gdje će svi moći prosperirati i uživati u njoj. Iseljavanje se može zaustaviti, ali trebamo mladima dati priliku da ostvare svoj potencijal, da znaju da mogu napredovati zbog svog znanja i truda. Na tome treba raditi. Oslušivati mlade, njihove potrebe i njihove probleme. Za njih treba tražiti rješenja, od radnih mjesta do stambenoga pitanja.

Nema uspjeha bez vjere

- Koliko je duhovna dimenzija važna u stabilnosti ljudske osobnosti i odgovornosti? Upravo ste Vi reagirali i kod incidenta na Markovom trgu, gdje naći pribranost i iz čega crpiti humanost?

Don Markušić: Jednostavno rečeno, ne znam kako ljudi funkcioniraju u današnjem svijetu bez vjere. Ja ne bih mogao

uspjeti bez svoje vjere. U Hrvatskoj kada netko uspije onda se uvijek pitaju tko stoji iza njega. Iza mene stoji blaženi Alojzije Stepinac. Kupio sam kuću na samom Markovom trgu koja je bila ruglo. Brojni su mi se smijali zašto sam kupio takvu staru ruševinu, ali kad sam je obnovio otkrila se freska Svete Obitelji na pročelju. Tako, oni koji sada prolaze gledaju u nju. A upravo je i Papa otvorio Godinu obitelji iz koje sve polazi. Zato smatram da je duhovna dimenzija jako važna. Ono što je bitno, a to je ljudski se odnositi i prema drugima koji su drukčiji od nas. No, što se tiče pucnjave na Markovom trgu, ja sam samo napravio ono što je ispravno. Samo sam razmišljao kako trebam pomoći osobi u nevolji i donijeti mu vodu te sam stavio kaput na njega, iako je još uvijek bila velika opasnost. Majka Božja me čuvala i Gospodin mi je dao snage da sam u tom trenutku napravio ono što je ispravno, bratski i ljudski.

Zajedništvo pobjeđuje nedaće

- Hrvati su pokazali u tragedijama da imaju ljubav prema potrebnima, posebno oni izvana koji su često zaboravljeni. Na koji način vratiti stanovništvo iseljene Hrvatske u domovinu i pomoći im da tu stanu na svoje noge i ugrađuju svoju ljubav u izgradnju i normalni život?

Don Markušić: Najvažnije je zajedništvo, jedinstvo i povjerenje. Prvi put nakon Domovinskog rata iseljena se Hrvatska udružila da zajedno pomognu Hrvatima pogođenima od potresa. Stanovništvo iseljene Hrvatske treba samo biti prihvaćeno kad se vrati u domovinu. Nisu prihvaćeni u zemljama u kojima žive koliko god oni mislili da tamo pripadaju. Sami će stati na noge kad se vrate u domovinu. Ne treba im pomoći i nuditi ništa više nego što ljudi u domovini imaju, dovoljno je da ih se ne ometa u povratku. Isto tako da im se olakša administracija.

Tješe ranjene, hrane gladne, pomažu onima bez krova...

Rod geslom »Kumstvo Zagovornice Hrvatske« župa Uznesenja Marijina i svetište Majke Božje Remetske iz Zagreba i njezina obiteljska zajednica u subotu 23. siječnja izravno su se uključili u pomoć stradalnicima u potresu na području Sisačke biskupije. Više od 20 remetskih župljana sa župnim vikarom o. Ilijom Tipurićem obišlo je teren i konkretne obitelji, posebno hrvatske branitelje o kojima se skrbe predstavnici županijske Udruga oboljelih i liječenih od PTSP-a. Dan ranije, 22. siječnja, teren je obišao župnik i upravitelj svetišta dr. o. Antonio Čirko te odnio toj udruzi novčanu pomoć. »Oni su naši hodočasnici i prijatelji

koji su sudjelovali na svim duhovnim braniteljskim susretima u remetskom svetištu. Posebno me raduje što su naši župljani preuzeli brigu za 67 obitelji o kojima se skrbi županijska Udruga oboljelih i liječenih od PTSP-a. To je možda najranjivija skupina našega društva, našega hrvatskoga naroda. Oni su temelj naše slobode.« Remetski župljani ciljano su nosili potrepštine, zapakirane u 67 paketa. Istodobno građevni materijal za obnovu kuće Josipa Tomičića vozio je građevinski obrtnik Ivica Vrdoljak, koji je posljednji razmijenjen kao zatočenik srpskih koncentracijskih logora u Glini. Obilazeći obitelji na terenu, remetski su župljani uočili da trudnica u Gvozdu

koja treba uskoro roditi treće dijete nema električne energije. Hitno su im nabavili i odvezli agregat. Vidjeli su i da hrvatski branitelj koji živi u Dumačama Nikola Kolaković još nema vode, živi od socijalne pomoći...

Remetski su župljani priredili molitvu i objed u središtu udruge, a predsjednika Zvonka Sokolovića posjetili su kolege iz

međimurske županijske Udruge oboljelih i liječenih od PTSP-a. Predsjednik Slobodan Novak s članovima donijeli su konkretnu pomoć. »To su preponosni hrvatski branitelji koji ne traže pomoć, jednostavno mi njih moramo tražiti«, rekao je Sokolović za svoje suborce čiji su domovi stradali u potresu. »Nažalost, teren je jako raštrkan pa jedva dnevno obiđemo pet-šest obitelji. Niz je problema, od socijalne neimaštine do duhovnih potreba za utjehom, ohrabrenjem. Ujutro kad krenemo, jednostavno ne znam što će nas dočekati na terenu. Pomolimo se Bogu i idemo na područje na kojem sada žive hrvatski branitelji koji nemaju kuće, nemaju vode, žive od socijalne pomoći...«

Kumstvom je pomoć i dalje nastavljena, pa tako pojedinci i skupine iz zajednice preuzeli su brigu te izravno pomažu potrebima na terenu. U obilascima i posjetima remetski župljani na čelu s Obiteljskom zajednicom uočavaju potrebe »svoje kumčadi« te pomažu u svojim mogućnostima. Isto tako, župnik o. Antonio Čirko samozatajno pomaže obiteljima u potrebi te jednom tjedno obilazi »svoju kumčad«.

V. Čutura

Svjedočanstvo Josipa Šimunića, izbornika nogometne reprezentacije do 19 godina

»Bez vjere i molitve bilo bi nam jako teško«

- *Molitva nam je sastavni dio života, posebno krunica koju molimo svaki dan. Uvečer se molimo s djecom, a volim i molitve koje sam naučio kao dijete i tada ih molio poput 'Anđele čuvaru'.*

»Molitva mi je bila jako važna i dok sam bio igrač. Bogu se preporučim, uronim u smisao i lakše se koncentriram na samu igru, a pobjedi tko je bolji ili tko ima više sreće. Uvijek mi je važno bilo pomoliti se da ne bude ozljeda.«

a području remetske župe stanuje Josip Joe Šimunić koji je trenutno izbornik Hrvatske nogometne reprezentacije do 19 godina. Bivši je hrvatski nogometni reprezentativac koji je odigrao 105 utakmica za Hrvatsku nogometnu reprezentaciju. Rođen je 1978. u Canberri u Australiji. Obitelj Šimunić, Christina i Josip imaju troje djece, a najstarija kćer Luciana preminula je 2018. kad je imala tri i pol godine. Govoreći o svom životu Šimunić kaže da su mu roditelji s područja Fojnice otišli u Australiju 1974. pa je tako i on rođen u Australiji. »Kad sam s 19 godina otišao igrati nogomet u Njemačku shvatio sam što znači otići od kuće i odvojiti se od obitelji«, kaže Šimunić. »Normalno je i ljudski da te nostalgija i emocije vežu za obitelj, za roditelje. No, moji roditelji su imali razumijevanje, jer oni su sve to prošli kao doseljenici u Australiju. Koje su vrijednosti donijeli sa sobom to se prenosili na nas, dakle one vrijednosti koje sam ponio iz obi-

»Nezamislivo mi je bez molitve i pouzdanja u Boga i Majku Božju. Bog ima svoje planove i Njegovu volju treba prihvatiti. Rado odem i u Međugorje, iziđem s lakoćom na brdo Križevac, odem na misu, primim sakramente i odmah mi je lakše.«

teljskoga doma nastavljam i dalje čuvati i njegovati. To znači poštivati druge a vrednovati i čuvati svoje. To je sastavni dio moje osobnosti, svoje čuvam i po njemu živim, a tuđe poštujem. Dok sam bio u Canberri sve nas Hrvate okupljala je Hrvatska katolička misija pa sam tako odgajan uz Crkvu, a posebno je promican bl. Alojzije Stepinac po kojem Centar nosi ime. Tu smo se okupljali, družili se, plesali svoja kola i čuvali svoju hrvatsku tradiciju.« O svom vjerničkom životu, teškoćama koje je prolazio i koje prolazi poslije smrti male Luce, Šimunić kaže: »Bez vjere i molitve bilo bi nam jako teško, to nas jača i daje nam snagu. U tim teškim trenucima puno mi je pomogao hercegovački franjevac o. Zoran Senjak, kao i brojni prijatelji. Supruga i ja smo s njim puno

razgovarali i stalno smo u kontaktu. Tu je svakako naša svakidašnja molitva koja nas jača, zatim misa. Uvijek nastojimo zajedno obiteljski poći u crkvu na misu, idemo u našu župu. K tome, budući da smo povezani s fra Zoranom Senjakom često pođemo i kod hercegovačkih franjevaca u Dubravu. Molitva nam je sastavni dio života, posebno krunica koju molimo svaki dan. Uvečer se molimo s djecom, a volim i molitve koje sam naučio kao dijete i tada ih molio poput 'Anđele čuvaru'. Moć molitve je velika i to nam daje ogromnu snagu u svakidašnjem životu. Nezamislivo mi je bez molitve i pouzdanja u Boga i Majku Božju. Bog ima svoje planove i Njegovu volju treba prihvatiti. Rado odem i u Međugorje, iziđem s lakoćom na brdo Križevac, odem na misu, primim sakra-

mente i odmah mi je lakše. Molitva mi je bila jako važna i dok sam bio igrač. Bogu se preporučim, uronim u smisao i lakše se koncentriram na samu igru, a pobjedi tko je bolji ili tko ima više sreće. Uvijek mi je važno bilo pomoliti se da ne bude ozljeda.»

Šimunić ističe da je prolaznost ovoga svijeta u materijalnome, jer materijalno ništa čovjeku ne znači ako nema duhovnu snagu. »Isto tako kad razgovaram s ljudima i kad me netko pita – kako si – osjetim odmah je li to iskreno. Odgovaram, hvala Bogu, dobro. Znam kako se osjećam, jer teško je razumjeti teškoće koje čovjek nosi u svom srcu. To samo može prevladati uz Božju pomoć i ljudsku blizinu.»

O bogatoj nogometnoj karijeri, nastupu za hrvatsku nogometnu reprezentaciju i trenerskom pozivu Šimunić nastavlja: »Kad sam pozvan u hrvatsku nogometnu reprezentaciju bio sam sretan, jer sam to sanjao. Poseban je osjećaj kad hrvatska himna svira, jer tu su moji korijeni, to je dio mene. Svakako da po-

štujem i druge, ali te emocije je teško opisati kad se nastupa za reprezentaciju. To je san svakoga igrača.«

Kao izbornik mlađih uzrasta Šimunić ističe da je u nogometu puno odricanja, ali treba biti uporan, ne preskakati nijedan korak. Ne trebaju se odmah vidjeti u Milanu ili Realu. Treba biti realan, a ne tražiti čuda. **V.Č.**

Otvorenje proštenjarske godine u svetištu Majke Božje Remetske

*Autor:
Zlatko Šušnić*

Dove godine 2021. biti će na uskršni ponedjeljak sa svečanom sv. misom otvorenje hodočasničko proštenjarske godine, ali pod posebnim okolnostima zbog pandemije »Corona virusa« (Covid 19). Ali uvijek vjerni Gospi Remetskoj vjernički će narod dolaziti u naše glavno marijansko svetište Grada Zagreba.

Remete i remetsku crkvu Blažene Djevice Marije smatramo kao hodočasničko odredište Grada Zagreba i kao sveto mjesto, gdje svi oni koji dolaze u naše svetište imaju susret sa Svetim i naše svetište ima moć za duhovnu privlačnost. Remetska crkva kao svetište, posvećena Gospi Remetskoj kojoj se pripisuju mnogi epiteti, a koji su proizašli iz čuda koja su zapisana i oslikana ispod pjevališta u crkvi.

Na žalost spomenuti ću svečano otvorenje proštenjarske godine na uskršni ponedjeljak 21. travnja 2014. godine, kada je proštenjarsku godinu otvorio sada blago pokojni biskup Gospičko-Senjski dr. Mile Bogović koji

je umro u subotu 19. prosinca 2020. god. od posljedica »Corona Virus«, a i među nama nema više ni o. Vjenceslava Miheteca koji je umro 12. veljače 2015. godine. Proštenjarska godina otvorena je uz asistenciju Dekana i svih župnika Remetskog Dekanata. Pokojni o. Vjenceslav nadahnutim pozdravnim govorom pozdravio je nazočnog msgr. Bogovića, profesora Crkvene povijesti, koji je zaslužan za nebesku Crkvu hrvatskih mučenika u Udbini iznad Kravskog polja i zbog toga on ulazi u povijest kao biskup rodoljub. O. Vjenceslav spomenuo je, kako je marijanska pobožnost kroz cijelu povijest nastala prije turskih vremena pa do danas, napomenuvši povijesnu povezanost Kravsko-Modruške biskupije i svetišta u Remetama, koju nikada nisu osvojili turski osvajači iako su oba kraja bila izložena jakoj turskoj najezi.

Mi možemo smatrati naše svetište M. B. Remetske, središtem duhovnosti i biserom duhovnog života za grad Zagreb i njegovu okolicu, kao najstarije hrvatsko marijansko hodočasničko mjesto koje od uskršnog ponedjeljka, duhovskog ponedjeljka, Velike i Male Gospe ima hodočasnički karakter, ali je i kroz cijelu godinu postalo pojedinačno omiljeno mjesto našega grada i njegove okolice. Zapisano je: nema dana da ne bi nekoliko osoba došlo M. B. Remetskoj, a o tome danas svjedoče oci karmelićani. Dokaz da naše svetište nikada nije prazno, pa i u ovo vrijeme pandemije i »Corone«, čak i za vrijeme razornog potresa u 12 sati i devetnaest minuta našla se naša župljanka u molitvi pred Jaslicama, kada ju je potres iznenadio, žena je glavu sakrila pod klupu, a kada je trešnja prestala izašla je na velika vrata crkve van, sve su zabilježile kamere, hvala našoj Gospi koja ju je sačuvala od pogibelji potresa jer je naša crkva jako oštećena svim potresima koji su se dogodili u 2020. godini, ali hvala

Bogu, nije postala ruševina kao u potresu 1880. godine.

Ove će godine, ali pod posebnim okolnostima zbog pandemije svečanom sv. misom biti otvorena proštenjarska godina, a u Svetišću će se svakodnevno naviještati božja riječ naših o. karmelićana koji promiču liturgijski život, naročito euharistijom, duhovnim obnovama, klanjanjem pred presvetim i drugih pobožnosti, pa se Remete kao hodočasničko mjesto može smatrati kao sveto mjesto.

Da je to tako kazuju i povijesni podatci pa tako kažu »Značenje remet-skog prošteništa u svijesti zagrebač-

kih vjernika očitovalo se, međutim, u doba opće velike nevolje. Jedva mjesec dana nakon početka Prvog svjetskog rata poduzeta je u Remete zavjetna procesija ondašnjeg nadbiskupa. Dr. Antun Bauer predvodio je od prvostolnice povorku od 20.000 građana, koji su putem prema Remetama prolazili uz špalir pučanstva. Vodio je procesiju i u svibnju 1916. godine da se moli za pravedniji mir, iste godine u rujnu zaputila se procesija u Remete za zagovor za skori svršetak rata koju je vodio dr. biskup Lang s oko 3000 hodočasnika.«

Otvorenje proštenjarske godine na uskrsni ponedjeljak 21. travnja 2014. godine, kada je proštenjarsku godinu otvorio sada blago pokojni biskup Gospičko-Senjski dr. Mile Bogović

IZ PROŠLOSTI

Od sela do elitne četvrti

Autor:
Zlatko Šušnić

• *Tome svjedoče i današnji povijesni ostatci, a to je omeđenost gradskim mitnicama. Jedna od njih bila je u Doljnjem Bukovcu, danas Bukovačka cesta, a mitnica još i danas postoji samo je preuređena u stambeni objekt. Gradska granica bila je na današnjem križanju Bukovačke i Jurje Vesi, druga mitnica bila je u Barutanskom jarku koja je također preuređena u stambeni objekt, a treća na Remetskoj cesti, koja danas vodi uz groblje do Krematorija. Njezini tragovi i danas se vide i nose kućni broj.*

Slika autobusa koji je vozio kroz Remete iz 1932. godine

ve do 1950. godine prošlog stoljeća Remete su se nazivale selom, jer su u njima pretežno živjeli seljaci koji su obrađivali malo škrte žute zemlje zване »ilovača«. Tome svjedoče i današnji povijesni ostatci, a to je omeđenost gradskim mitnicama. Jedna od njih bila je u Doljnjem Bukovcu, danas Bukovačka cesta, a mitnica još i danas postoji samo je preuređena u stambeni objekt. Gradska granica bila je na današnjem križanju Bukovačke i Jurje Vesi, druga mitnica bila je u Barutanskom jarku koja je također preuređena u stambeni objekt, a treća na Remetskoj cesti, koja danas vodi uz groblje do Krematorija. Njezini tragovi i danas se vide i nose kućni broj. Naši su Remećani bili vezani uz svoj kraj pa su uz rad na zemlji hranili i domaće životinje, koju kravu, kokoši i slično, oni koji su imali više zemlje i šume bili su bogatiji pa su imali uz krave i konje, koristi od šume i polja, pa su tako lakše živjeli – stoji u povijesnim zapisima stanovnika u Remetama.

Uglavnom naši su seljaci išli pješke u grad noseći svoje proizvode za prodaju na tržnicu, na Jelačić plac, oni bogatiji koji su imali konjske zaprege prevozili su kolima svoje plodove na prodaju od čega su živjeli. Pravi Remećani kad ih se danas pita - kuda idu, odgovaraju 'idem u Zagreb'.

Godine 1950. Remete su pripojene Gradu Zagrebu, iako su postojale i prije kao općina Remete i Gračane. U to vrijeme za predsjednika Općine Remete izabran je Remećanin Josip Vincek, djed Remećanke današnje voditeljice Zagreba Jelene Pavičić Vukičević. Za vremena upravljanja općinom Remete Vincek je prvo uredio ceste i tako stvorio uvjete da se mogla uspostaviti i autobusna linija od Skenderice, Bukovčkom do Maksimirske. Tridesetih godina bila je uspostavljena linija od Skenderice preko Mirogoja do Jelačić placa, ali je ona kratko trajala, o čemu postoje zapisi o uspostavi nove autobusne lini-

je iako su se Remećani služili tramvajem na Mirogoju. Od 1931. tramvaj je vozio od Mirogoja s presjedanjem na Zvijezdi, a 1936. godine izgrađena je pruga preko potoka Medveščak, dok je 1948. produžena sve do Mihaljevca gdje i danas vozi tramvaj. Zatim, 1950. godine produžena je tramvajska linija Mihaljevac – Dolje kojom smo se uvelike služili. Nakon velike nesreće 1954. godine tramvaj za Mirogoj prestao je voziti.

Od 15. rujna 1954. godine počeo je voziti autobus iz Remeta u Maksimir i obrnuto svake srijede i subote sedam puta dnevno. Nadalje, 10. lipnja 1956. uspostavljena je stalna linija od Skendera do Maksimira svakodnevno, koja i danas vozi istom trasom. Uspostavom autobusne linije nastalo je opće zadovoljstvo stanovnika Remeta, jer su se jako promijenili uvjeti života, pogotovo radnika koji su išli u grad na posao, i onih koji su sa svojim plodovima išli na tržnicu, ili mljekarice s mlijekom. Razvojem i rastom Remeta uvedena je nova linija preko Barutanskog jarka do Kaptola, a danas obje linije voze do Kaptola pa su Remete zaista postale elitni dio Zagreba za stanovanje.

»Na istom smo čamcu, pozvani da veslamo zajedno«

- *»Kad su djeca za stolom pričvršćena za računalo ili telefon i ne slušaju jedno drugoga, to nije obitelj, to je umirovljenik...«*

Autorica:
Jadranka
Bizjak Igrec

Globalni utjecaj pandemije i određene mjere po kojima živimo određuju naš život već dulje vrijeme, naše međusobne odnose i ponašanje. Oslanjamo se i pažljivo pratimo medicinska i biološka istraživanja koja će nam omogućiti, prije ili kasnije, da prebrodimo ovakav način života. Jasno je da cjepiva nisu i neće biti dovoljna. Ono što može zaustaviti epidemiju je beskrajna požrtvornost i altruizam medicinskog osoblja, osobne žrtve svih koji brinu za bolesne i odgovorno ponašanje svih nas. Kako danas stvari izgledaju? Jedni drugima smo opasnost, opasni smo za starije ljude i kronične bolesnike. Što to znači? Da nam je pitanje povjerenja i odgovornosti izuzetno važno. Među nama puno je nesretnih koji plaču u samoći, koji su gotovo izgubili nadu da postoji oko njih toplina ljubavi, puno je nesretnika koji grcaju u bijedi, puno je nesretnika stradalih u potresu, nesretnika koji su u pandemiji izgubili najmilije. Nedostaju socijalni kontakti, interakcije među ljudima. Mladi nisu/jesu u školskim

učionicama, fakultetskim predavaonicama. Nema druženja, platforma za video-pozive postala je prozor u svijet, internet i tehnologija postali su glavni pristup informacijama. Na webu se grade identiteti, razmjenjuju mišljenja, objavljuju statusi, određuje se pripadnost nekoj supkulturi. Mnogi se postavljaju za suce i tužitelje. Gorak okus negativnosti sveopćeg nezadovoljstva posvuda je oko nas. Velike su kušnje pred nama. Naše tjelesne oči ponekad ne vide oči našega duha i neprepoznaju beskrajnu milost. Veliki dio ljudi osjeća se zabrinuto za budućnost, neraspoloženo, pesimistično, bezvoljno. Svakodnevni život ulice, radna mjesta, javni prijevoz, mediji, politika vladajuće strukture prepuna je negativnih obrazaca razmišljanja. Malo ostaje za dobro. Lijepi događaji dat će ravnotežu neugodnima. Može li se optimizam naučiti, vratiti pouzdanje, nada i vjera u bolje sutra. Evo, škole su ponovo otvorene, naša djeca s nadom i očekivanjem svaki dan radosno dolaze svojim učiteljima, prijateljima i vraćaju se obiteljima.

Optimizam se može naučiti

Sva djeca koja odrastaju i odrasla su u pozitivnoj, otvorenoj toploj i podržavajućoj obitelji sigurna su, hrabra, nose se sa svojim strahovima od potresa, korone, slabijeg uspjeha i očekuju pozitivne ishode. S druge strane, djeca koja su, nažalost, odrastala i odrastaju u disfunkcionalnim obiteljima, moguće je (ali ne mora biti nužno) usvajaju pesimistična očekivanja od svojih prijatelja i škole. Djeca proživljavaju sve što nas je snašlo. Potrebno ih je usmjeravati da u svim tim događanjima uočavaju mogućnosti izbora, a ne prepreke i loše

posljedice. Pozitivan način razmišljanja i usmjeravanja omogućuje odrastanje u uvjerenju da u svemu postoji nešto dobro, nešto novo što se može naučiti. Kaže djevojčica, ovo vrijeme naučilo me da je moje srce premalo za sve one koji mi žele zlo, koji mi nisu prijatelji, u njemu ima mjesta za moju obitelj i prave prijatelje, a ostali ne mogu stati, ali ja im nikako ne želim zlo. Bitno je kako usmjeravamo i podržavamo djecu. Događaje možemo objašnjavati, iz perspektive gubitaka, što smo propustili napraviti ili ostvariti, ili iz perspektive dobitaka, što smo unatoč svima događajima naučili ili smo dobili iz te situacije. Odluka je na nama. Sve što iskusimo na životnom putu može se okrenuti na dobro, ako djeca to znaju onda su sigurna od svojih strahova i tjeskobe, mogu primijetiti male stvari, sitnice, napisati sretnu poruku svom prijatelju, svojoj učiteljici, prijatelju u Petrinji, Glini, Čučerju, Markuševcu.

Kako navladati „rupu između generacija“

Odgojno i obrazovno vremena su zahtjevnija. Jesu li igrice, mobitel, PlayStation 5

i petice sreća najveća? Kroz primjer roditelja djeca će učiti kako da budu pozitivna, umjerena. Želite li postići dogovor o upotrebi i vremenu provedenom na kompjutoru ili mobitelu razgovarajte o postavljenim ograničenjima. Ponudite alternativne aktivnosti koje njeguju osobni rast i razvoj: igre s prijateljima, igranje društvenih igara, sudjelovanje u kućanskim poslovima i drugim zaduženjima, čitanje, sportske aktivnosti. Neki roditelji osiguravaju da djeca nikada ne budu sama s tehnologijom iza zatvorenih vrata, a drugi nikada ne dozvoljavaju djeci da koriste tehnologiju prije spavanja. Jeste li razmišljali o postavljanju Internet filtera u svom domu? O obiteljskom planu korištenja mobitela? Zna li kako vam djeca koriste YouTube? Obitelj koja gotovo nikada ne jede zajedno ili nikad ne govori za stolom, već gleda televiziju ili pametni telefon, roditelji koji su u parku uvijek na pametnom telefonu, roditelji koji govore prostote pa i u običnom razgovoru s prijateljima imaju djecu koja govore prostote u školi, na sportskim aktivnostima, koja ne ispuštaju pametne telefone iz ruku, koja uvijek moraju biti prva u redu, koja bace smeće po putu iz škole kući. Papa Franjo je jednom prilikom rekao: »Kad su djeca za stolom pričvršćena za računalo ili telefon i ne slušaju jedno drugoga, to nije obitelj, to je umirovljenik...« U ovim teškim vremenima samo hrabro naprijed. »Na istom smo čamcu, pozvani da veslamo zajedno«. Molimo u svakom trenutku, za kratke strelomite molitve uvijek ima vremena jer Gospodin je blizu.

BOŽIĆ 2020. - USKRS 2021.

PROSINAC

28. prosinca

U 06 sati i 28 minuta seizmografi Seizmološke službe zabilježili su jak potres s epicentrom kod Petrinje. Magnituda potresa iznosila je 5.0 prema Richteru, a intenzitet u epicentru VII stupnja EMS ljestvice. Zatresle su se i Remete.. Tom prilikom svetište je objavilo slijedeću vijest:

»Potres koji je rano jutros u 6.28 sati, 28. prosinca 2020. pogodio Petrinju i okolicu Siska, osjetio se je snažnim intenzitetom i u Remetama.

Tom prilikom i u remetskom svetištu vide se posljedice. Popadali su već prije oštećeni dijelovi žbuke oko slavluka crkve koji je najteže pogođen i koji (da bi se osigurala stabilnost crkve) poduprt je potpornim stupovima. Prezbiterij i glavni oltar Majke Božje Remetske ne mogu se uočiti oštećenja jer je sve prekriveno skelom i tzv. mostom koji prekriva strop radi sigurnosti od padanja žbuke i ostaloga.

Remetski Župnik i Upravitelj svetišta je na samom početku jutarnje mise u 7 sati istaknuo: Osjetio se je potres i u našoj remetskoj crkvi, opet je popucala žbuka, opet su pali dijelovi pogotovo na slavluku koji je najkritičniji... Nalazimo se u Božićnom vremenu. I Božić nam govori o radosti i uvijek će govoriti o radosti da se ne bojimo ničega, nego da svoj život znamo predati u Božje ruke.«

- Započelo se s blagoslovom obitelji.

29. prosinca

Težak potres koji je pogodio Petrinju, Sisak i okolna mjesta i sela uništio je mnoge kuće i živote. Oštećeno je remetsko svetište za što

postoji i video snimka. Tu večer župnik je imao slijedeći nagovor prije krunice:

»Braćo i sestre, svi koji nas pratite preko interneta, preko Laudato televizije, svi smo pogođeni potresom (magnituda 6.2). Naša kršćanska blizina, vjernička sa svim je stanovnicima Petrinje, i svih ostalih gradova i sela. Danas su se svima otvorile stare rane, rane zbog gubitka ljudskih života, rane zbog traume nesigurnosti za vrijeme potresa. Danas se je čitava Hrvatska zatresla, ali ponovno nas je ujedinila u ljudskoj dobroti, pomoći jedni drugima, nesebičnosti, ljubavi i sve nas je okupila u molitvi. Kada nam se nekada čini da smo nemoćni snaga molitve otvara milosti. Molim vas nemojmo večeras biti zatvorenih usta, neka molitva izlazi iz naše duše. Tvoja molitva brate i sestro bit će milost za nekoga tko je danas izgubio dom, koji se nalazi pod ruševinama...

Braćo i sestre, Božić nam je. Bog se je rodio i postao dio naše ljudske povijesti. Sad je vrijeme da nam srca postanu plodna. Danas smo ponovno vidjeli koliko je naš život krhak, lomljiv. Ali ne bojte se braćo i sestre. Ovi dani bude ono najbolje u svakome čovjeku. Ne bojte se:

Bog nam je zaklon i utvrda, pomoćnik spreman u nevolji.

Stoga, ne bojmo se kad se ljulja zemlja, kad se bregovi ruše u more. Nek' buče i bjesne valovi morski, nek' bregovi dršću od žestine njihove: s nama je Jahve nad Vojskama, naša je utvrda Bog Jakovljevi! Rijeka i rukavci njezini vesele Grad Božji, presveti šator Višnjega.

Bog je sred njega, poljuljat se neće, od rane zore Bog mu pomaže.

Ma bješnjeli puci, rušila se carstva, kad glas

njegov zagrmu, zemlja se rastopi: s nama je Jahve nad Vojskama, naša je utvrda Bog Jakovljevi! (Psalam 46)

Uronimo sada u otajstvo krunice braćo i sestre. Uronimo u otajstvo ljubavi Božje za svakoga čovjeka. Marijo, naša Zagovornice Hrvatske, Marijo naša Ljekarno nebeska trebamo tvoju majčinsku utjehu, tvoju majčinsku zaštitu. Majko trebamo tvoj zagrljaj, majko trebamo tvoju ljubav. Borimo se u sebi, osjećaji nam se miješaju, ali tvoj kip Advocate Croatiae čvrsto stoji na ovom ranjenom oltaru tebi posvećenom.

Majko umorni smo, ranjene duše, budi nam našom utjehom. I sada u ovome trenutku obnavljamo našu ispovijest vjere koja je izrečena davne 1979. god. Majko, neka ta ispovijest vjere bude i naše predanje i naša čvrsta odluka da se nećemo pokolebati u ovim trenucima kušnji i križeva:

Čvrsto vjerujem u Boga Oca, i Sina i Duha Svetoga. Životom želim potvrditi svoj krsni savez s Bogom i tako obnoviti sveti pradjedovski zavjet vjere u Isusa Krista i vjernosti Katoličkoj Crkvi. Svoju odluku polažem u Bezgrešno Srce Presvete Bogorodice Marije. Najvjernija odvjetnice na braniku stoj čuvaj našu svetu vjeru i hrvatski dom. Amen.«

30. prosinca

Sveta misa slavila se u svetištu ali bez prisutnosti vjernika radi sigurnosti, no moglo se sudjelovati gledanjem preko interneta ili Laudato tv.

31. prosinca

Svetu misu zahvalnicu slavio je Župnik zajedno s o. Ilijom Tipurićem i o. Stjepanom Vidakom. U svojoj propovijedi je istaknuo:

»Prošla je jedna godina koja nam je bila osobito teška. Proživjeli smo toliko toga. Početak 2020. godine bio je onaj klasični kako ide svaka godina. Onako usput slušali smo o pojavi jednog nepoznatog virusa u dalekoj Kini. Sa korizmom ušli smo u izolaciju, čežnju za zajedničkom misom i sakramentima. Pogađa nas zagrebački potres i sve posljedice na duši i tijelu su ostale. Ljeto je bilo kao jedno vrijeme prikriivanja. A onda opet širenje pandemije, umirući, iznemogli zdravstveni djelatnici u bolnicama. I sada opet potres, puno razorniji koji se osjetio po čitavoj Hrvatskoj.

Zato nije lako na kraju ove godine reći

hvala. Govorili smo više puta da kao vjernici gledamo očima vjere i prepoznajemo Božju ljubav unatoč svega.

Kada sam razmišljao kako opisati ovu godinu, sjetio sam se Joba. Ova 2020. godina je Jobova godina. Knjiga o Jobu dira nas duboko. Možda i zato nije toliko popularna i privlačna za čitanje i meditaciju.

No kada iščitavamo Sveto Pismo dobro je unići u dubinu same misli: Što mi Gospodine poručuješ? Ova knjiga nas potiče na molitvu jer prepoznajemo toliko puta situaciju Joba u našim životima. Job je danas čitava naša domovina.

Sotona optužuje Joba pred Bogom koji je neporočan, pravedan, boji se Boga i kloni se zla i smatra da će izdati Boga ako ga zadese nevolje. Job gubi sva svoja bogata imanja. Zatim su njegovi sinovi i kćeri u nevremenu svi stradali u kući koja se na njih srušila.

Job tada izriče rečenicu vjere, predanja. Iako ne razumije razloge on ispovijeda svoju vjeru: Gol iziđoh iz majčine utrobe, gol ću se onamo vratiti. Gospod dao. Gospod oduzeo. Blagoslovljeno ime Gospodnje. Zato je Sotona dalje napadao i to na njegovo zdravlje: Koža za kožu. Sve što čovjek ima dat će za život!

I nevolje se kod Joba nakupljaju, kao i naše ove godine: Razbolio se ispunjen prištevima koji su mu stvarali muku. I čak žena njegova traži da prokune Boga. No Job je postojan.

Moja draga braćo i sestre, i naša vjera se sigurno pokolebala koji puta ove godine. Ali naše međusobno svjedočenje, ljubav i predanje nas čuvaju da ostanemo postojani i kao Job kažemo: Blagoslovljeno ime Gospodnje.

Svjedočimo jedni drugima Božju blizinu kroz konkretna djela ljubavi i molitve. Nesebična ljubav putokaz prema izlazu iz nutarnjih rana, strahova i depresija. Ove godine prošli smo školu trpljenja.

No i ove večeri smo zajedno sa Gospodinom. Ovdje smo jer vjerujemo da nas izvodi iz tame u svoje svijetlo. Ovdje smo da Spasitelja primimo riječ utjehe: Gospodine reci samo riječ i ozdravit će naše ljudske rane, iscijelit će se boli. Gospodine reci samo riječ...

Joba su poticali njegovi tzv. prijatelji da prokune, odbaci Boga. Job je u prepirci s nutarnjim glasom. Zov tame: Prokuni... umri! Molimo Gospodina da ako se nađemo u takvim

trenucima i u ovima kojima sada živimo da ne padnemo u očaj i da ne klonemo. Molimo da vjerujemo u dah života koliko god smrt bila blizu. Molimo kako bi vjerovali da iz najtežih trpljenja i kušnja probija život, tvoj život kojega ništa ne može nadvladati.

Job na kraju biva blagoslovljen i sve mu se dvostruko na kraju vraća. I zato večeras neka i naš odgovor bude hvala. Zahvaljivati – u svakoj prilici? U svemu? Da, u bolesti i zdravlju. U dobra i loša vremena. U olujama i kad sunce sja. David je rekao: »Pred lice mu stupimo s hvalama« (Ps 95,2).

Na kraju završimo riječima današnjeg psalma:

Pjevajte Gospodinu pjesmu novu!

Pjevaj Gospodinu, sva zemljo!

Pjevajte Gospodinu, hvalite ime njegovo!

Navješćujte iz dana u dan spasenje njegovo.

Braćo i sestre Božja ljubav nas spašava, daruje nam snagu i mir srca. Otvorimo se s predanjem toj ljubavi.«

- U dvorani Duhovnog centra o. Dario Tokić, provincijal slavio je također misu zahvalnicu za one vjernike koji su htjeli sudjelovati u kasnijem terminu. Došlo ih je oko 40.

SIJEČANJ

1. siječnja

Mise na Novu godinu u 7.30; 9.00 i 18.30 slavile su se radi sigurnosti od potresa na vanjskom oltarnom prostoru. Misa u 10.30 sati bila je u crkvi radi televizijskog i internetskog prijenosa.

3. siječnja

Jutros u 09 sati i 19 minuta seizmografi su zabilježili potres s epicentrom kod Remeta. Magnituda potresa iznosila je 2.7 prema Richteru, a intenzitet u epicentru III-IV stupnja EMS ljestvice. Potres se osjetio diljem Zagreba i okolice. Radi sigurnosti misa u 10.30 sati nije bila s vjernicima u crkvi, nego su se nalazili u hodniku, klausturu i ispred crkve. Misu je predslavio remetski župnik. U svojoj propovijedi tom je prilikom rekao:

»Draga moja braćo i sestre, ovih dana gledajući stradanja i patnju ljudi stradalih u potresu ne može se ostati bez osjećaja. Osobito na Staru godinu osjećao sam jedan duboki teret koji je bio u meni. Mogu vam reći da se nisam dugo tako osjećao. Taj dan sam susreo prijateljicu

koja je iz Petrinje i ispričala je kako su ona i njezin muž dok se je kuća rušila, dok je sve nestajalo u trenu, kako su bježali iz kuće i izašli neozlijeđeni. Sve što se je stvaralo godinama, nestalo je u trenu. Kako u takvim trenucima objasniti nekome da ga Bog voli, da nije sam, kada se nalazi pred ruševinama svoje kuće. Patnja ostaje tajna. Može se filozofirati, donositi definicije, ali na kraju ostaju dva izbora: ostati zatvoren u sebe, što nije dobro. Ili otvoriti svoju nutrinu i reći ili možda još jasnije izraziti se - kriknuti iz duše: O Isuse! Isuse moj! Vjera je upravo govor srca. Uistinu kad slušamo o poginulima, ranjenima, a onda i o tragično preminulim mladim životima u Posušju... iz duše izlaze riječi Isuse!

I upravo danas na drugu nedjelju Božića, spominjemo se Presvetog Imena Isusova. To je ime nad svakim imenom, ime po kojem smo spašeni. Slušamo u evanđelju: *I Riječ tijelom postade i nastani se među nama!* Zato nas danas sve želim ohrabriti. Sve će proći: i ova pandemija, i potresi će se smiriti i rane će zacijeliti i mir će se ponovno vratiti u naša srca. Budimo ustrajni u vjeri i molitvi. Kad nam se čini da ne možemo ništa učiniti i da nemamo više snage... ne zaboravimo na snagu svete mise i sakramenata. I naše sudjelovanje na misi donijet će po predanju milosti na sve ljude u potrebama.

Nemojmo se sramiti ako nam se čini da se borimo sa vjerom. Ako se borimo to znači da ustrajemo. A tko je ustrajan on također svjedoči da se isplati biti uporan i u povjerenju prema Bogu.

Draga braćo i sestre, ovo vrijeme u kojemu živimo ostat će zapisano u povijesti hrvatskog naroda i povijesti čovječanstva. Nemojmo dopustiti da ostane zapisano kao crno razdoblje, nego kao razdoblje kušnji, ali i duhovne snage i svjedočanstva Božje blizine da nismo sami. Vi mladi jednoga dana će te biti djedovi i bake, svjedočite svojim unucima da je ime Isusovo naša snaga i utjeha, naša sigurnost i okrepa. Braćo i sestre, zapisujte vaša iskustva, borbe, milosti da budemo budućim generacijama motivacija iako nevolje dolaze s vremena na vrijeme one i prolaze, ali Bog uvijek ostaje i nikada ne odlazi od nas.

Gledam ovo naše remetsko svetište Zagovornice Hrvatske - Ljekarnice nebeske. Sve više i više biva ranjeno i oštećeno. Ali unatoč

svega na ovome mjestu u crkvi i pored nje ljudi se mole, pronalaze svoju utjehu. Ovo mjesto je posebno ne zato jer je lijepo, nego zato jer su ovdje dolazila i dolaze otvorena srca, srca koja se predaju i govore molitvu...»

6. siječnja - BOGOJAVLJANJE

Prije mise u 18.30 bila su oko 18. sati dva jača potresa istovremeno na dvije tektonske ploče blizu Petrinje 4.58 i 5.0. Osjetilo se dosta jako i u Remetama.

10. siječnja – KRŠTENJE GOSPODINOVO

S ovom nedjeljom završilo je Božićno vrijeme. Svete mise slavile su se u crkvi radi snijega koji je padao cijeli dan.

13. siječnja

- Došla je delegacija talijana carabinieri iz Rima, odjel za očuvanje kulturnih dobara. Razgledali su crkvu i samostan zajedno s predstavnicima Hrvatskog restauratorskog zavoda.

14. siječnja

- O. Prior (Stjepan Vidak) i remetski župnik primili su mađarsku delegaciju u našem samostanu i svetištu. Kao gost došao je s delegacijom gosp. Miklós-a Soltész-a, državnog tajnika nadležnog za vjerske i etničke odnose Ureda predsjednika Vlade Mađarske. U pratnji su bili zamjenica veleposlanika Mađarske u Zagrebu te članovi mađarske delegacije.

17. siječnja

Župnik je objavio slijedeću molbu:

»Dragi župljani,
ljudi dobre volje,
potres na Banovini posebno u Petrinji, Glini, Sisku i drugim mjestima, te okolnim selima sve nas je pogodio, a posebno stanovnike tih mjesta među kojima su ostali pojedini bez svojih najmilijih, svojih domova, koji su pod vedrim nebom.

Hrvatski narod pokazao je duboku suosjećajnost i blizinu i to s konkretnom pomoći. Početkom

Delegacija carabinieri

siječnja u Remetama smo prikupili pomoć u odjeći, higijeni i hrani koja je odvezena u osam kombija u Glinu i to konkretno predana županijskom vodstvu Udruge oboljelih i liječenih branitelja od PTSP-a koji danonoćno obilaze potrebne i dijele pomoć ugroženim obiteljima. Kao remetski hodočasnici, posebno kroz susrete hrvatskih branitelja u našem svetištu, skromno mole za pomoć za 67 obitelji u potrebi o kojima skrbe. I prije razornoga potresa te obitelji su bile u potrebi, a nedaća ih je još više pogodila. Brojni su bez domova i hrane.

Voditelj Udruge Zvonko Sokolović ističe da im je trenutno najpotrebnija konzervirana gotova hrana (konzerve, staklenke, hrana za brzu pripravu i sl.) te higijenske potrepštine. Od odjeće im je potrebno donje rublje (donji veš) i ručnici, jer ostalu odjeću nemaju gdje staviti.

Napomena: U prostorijama župnog Caritasa možete donijeti pomoć u vremenu od 16 do 19 sati i to svakim danom od ponedjeljka do četvrtka uključivo (18. -21. siječnja). Nakon toga će se pripremiti potrebni paketi i organizirano odvesti u Glinu koja će se podijeliti spomenutim obiteljima.

Hvala još jednom na velikom srcu kojega naš narod uvijek ima i na svjedočenju vjere i našega zajedništva.«

- Uvečer je bila koordinacija članova obiteljske zajednice i ostalih župljana oko načina organiziranja prikupljanja spomenute pomoći.

18. siječnja

Ne samo župljani, nego i ostali iz drugih dijelova grada počeli su donositi pomoć za obitelji u okolici Gline. Radi količine darovanog sve se prikuplja u velikoj samostanskoj dvorani. Glavni koordinatorski je gđa Ana Čokor, voditeljica karitasa.

21. siječnja

Prikupila se velika količina pomoći. Uvečer je sve pripremljeno i raspoređeno u 67 paketa. Odlučeno je također da se doveze građevni materijal te obnovi kuća za osnovne uvjete stanovanja stradalnika Jose Tomičića. Obiteljska zajednica iz Remeta tim činom želi potaknuti sve župe koje su u mogućnosti da se uključe u pomoć i obnovu. Isto tako uzeto je geslo »Kumstvo Zagovornice Hrvatske« da bude poticaj za konkretnu pomoć određenim obiteljima ili pojedincima u budućnosti.

22. siječnja

Župnik je posjetio bračni par Sokolović, Zvonka i Katicu, u Glini koji su voditelji Udruge branitelja oboljelih od PTSP-a. U razgovoru je

spomenuta situacija nakon potresa i želja naše župe da se pomogne stradalima kroz konkretna kumstva.

23. siječnja

- Održan je blagdan klanjanja – klečanja u župi, kada se u ime čitave zagrebačke nadbiskupije moli pred Presvetim. Večernju svečanu misu predslavio je remetski dekan fra Branko Lipša.

- Zajednica obitelji odvezla je pomoć za 67 obitelji stradalih u potresu u okolini Gline. Tom prilikom župnik je uputio pismo zahvale:

»Poštovani župljani, zahvaljujem svima na kršćanskoj ljubavi koju ste pokazali kroz solidarnost sa stanovništvom na potresom zahvaćenom području u Sisačkoj biskupiji. Naše geslo „Kumstvo Zagovornice Hrvatske“ kroz Vaš rad i aktivno sudjelovanje u pomaganju stradalnicima neka bude poticaj i drugima. Predstavnici županijske udruge oboljelih i liječenih od PTSP-ija, naši su hodočasnici i prijatelji koji su sudjelovali na svim duhovnim braniteljskim susretima. Istodobno, naši župljani redoviti su na njihovim skupovima više puta kroz godinu na predavanjima o duhovnosti, o smislu života, o smislu rata.... Tu su se razvili brojni individualni kontakti. Osobno sam bio u petak (22. siječnja), ohrabrio ih, odnio novčanu pomoć. Posebno me kao župnika i upravitelja svetišta raduje da ste preuzeli brigu za 67 obitelji o kojima skrbi županijska Udruga oboljelih i liječenih od PTSP-a. To je najranjivija skupina našega društva, našeg hrvatskog naroda. Oni su temelj naše slobode. Molim Vas da naše „Kumstvo Zagovornice Hrvatske“ ne prestane nego da bude poticaj i drugim župama koje imaju mogućnost pomaganja. Neke nas sve prati Najvjernija Majka Odvjetnica Hrvatske u našem zajedništvu. Prigrlimo potrebne, molimo za njih i s njima!«

31. siječnja

Od ove nedjelje nema više dodatno uvedenih misa u 16.30 i u 17.30 sati.

VELJAČA

2. veljače

Proslavljena je Svijećnica puno skromnije radi epidemiološke situacije.

3. veljače

Pod večernjom misom u 18.30 sati sudjelovali su zagrebački Bokelji. To je bila njihova 100. proslava nebeskog zaštitnika grada Kotora, kotorske biskupije i starodrevne Bokeljske mornarice sv. Tripuna. Tripundanske svečanosti, kao i istoimene manifestacije u drugim gradovima Hrvatske, Splitu, Dubrovniku, Rijeci i Puli, kao tradicija bokeljskih Hrvata, proglašene su kulturnim dobrom RH i upisane u Registar zaštićenih kulturnih dobara te nominirane za UNESCO-vu listu nematerijalne kulturne baštine čovječanstva. Kult slavljenja maloazijskog Mučenika u Hrvatsku donijeli su Bokelji, koji su se u drugoj polovici XIX. stoljeća doselili u Split. Tradicija proslave njihova patrona oslanja se na milenijsku tradiciju njegova čašćenja u Kotoru. Ove godine proslava je skromnija radi epidemioloških mjera. Misu je prenosila i Laudato TV. Na kraju bilo je redovito grlićanje.

9. veljače

Napravljen je tunel za vrata ispod tornja crkve radi sigurnosti vjernika.

10. veljače

Župnik je predslavio svetu misu u Novskoj u župi bl. Kardinala Alojzija Stepinca na njegov spomendan.

15. veljače

Župnik je gostovao u emisiji »Argumenti« Hrvatskog katoličkog radija s temom »Tiha pomoć kumova srušene Banovine« odgovor su na vapaj koji smo prije mjesec dana čuli iz Petrinje: »Nemojte nas zaboraviti. Pomoć će nam trebati i za nekoliko mjeseci, pa i godina.« Kako se u skrovitosti gradi model kumstva župama i obiteljima? Kako nevoljnik nevoljnika najbolje razumije i umije konkretno pomoći? Kakve su sadašnje potrebe Banovine? O tome su uz remetskog župnika govorili, župnik Čučerja vlč. Marko Torbar i župnik dviju stradalih župa (Petrinja, Hrastovica) fra Dragan Grizelj.

18. veljače

- Župnik je gostovao u emisiji »Aktualno« Hrvatskog katoličkog radija u kojoj je progovorio o korizmenoj duhovnoj obnovi u Remetama.

fra Ivan Marija Đuzel

- Započele su korizmene duhovne obnove četvrtkom. Ovogodišnja tema je: »Vjera u vremenima kušnja«. Prvi gost je bio fra Ivan Marija Đuzel koji je progovorio na temu: „Vjera i povjerenje«.

20. veljače

- Župnik je gostovao u emisiji Radio Sljemena »Svjetionik«. Mozaična emisija »Svjetionik« svake subote poslijepodne od 15.30 donosi pogled u važne događaje i zanimljivosti iz vjerskoga života vjernika grada Zagreba. Župnik je progovorio o oštećenjima u svetištu i samostanu, te o obnovi. Potom su predstavljene ovogodišnje korizmene duhovne obnove četvrtkom.

22. veljače

Župnik je gostovao na Laudato televiziji u emisiji »Čujte i počujte« gdje se razgovaralo o korizmi u kojem se na poseban način pripremamo za Uskrs. Također razgovaralo se i o korizmenim duhovnim obnovama u Remetama.

24. veljače

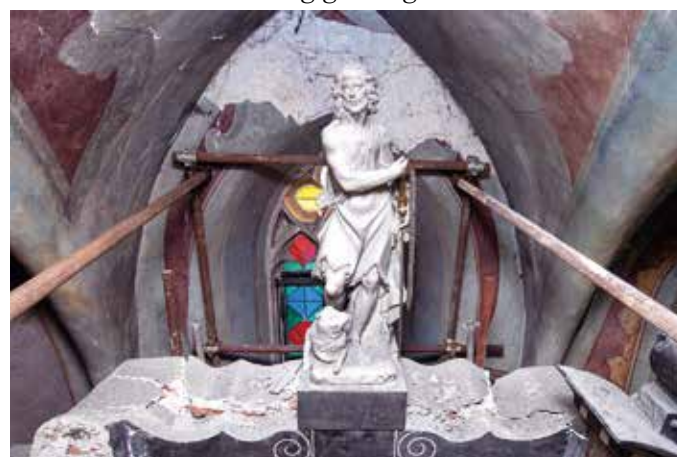
Danas su iz Hrvatskog restauratorskog zavoda (HRZ) trebali maknuti kip sv. Ivana krst. s vrha oltara Majke Božje Remetske jer je prijetilo urušavanjem, no kada se pokušalo nije se moglo jer je potrebna još jedna dodatna platforma, a oltar je još dodatno oštećen poslije potresa 29. prosinca 2020. Kip se je dodatno učvrstio, a skinuta je slika Presvetog Trojstva.

Skinuta slika Presvetog Trojstva

Dio oštećenog glavnog oltara M. B. Remetske

Oštećeni kip Ivana Krstitelja

25. veljače

Održana je druga korizmena duhovna obnova. Gost je bio fra Stjepan Brčina. Tema je bila: »Snaga predanja«. Fra Stjepan Brčina rođen je u Driječu u Vrhbosanskoj nadbiskupiji. Najmlađi je od devetero djece. Nakon završetka srednje škole i odsluženja vojnog roka 2003. godine otišao je živjeti u Hrvatsku, u Pulu (Istra). Kao mladić bio je veoma aktivan u crkvi. Bio je ministrant, član župnog pastoralnog vijeća... U Puli je zajedno s mladima osnovao školu nove evangelizacije. Ondje je bio aktivan šest godina. Vodili su različite duhovne vježbe, tečajeve koji su trajali po tri dana, rad s krizmanicima, različitim animacijama u župama... Tamo se je rodio i njegov duhovni poziv. U Puli je upoznao franjeve konventualce. Za svećenika je zaređen u Rimu 2015. godine od strane pape Franje. Djeluje u župi sv. Antuna Padovanskog na Svetom Duhu kao magistar klerika, provincijalni povjerenik za promociju zvanja. Osobito je aktivan u radu s mladima gdje se kroz otvorene susrete okupljaju jednom tjedno i kroz kateheze, razgovor, klanjanje i pjesmu slave Boga. Susreti koji su velikom brzinom donosili plodove trebali su i svoje ime. Nazvani su »Duhovno duhovite večeri«. Također aktivan je u medijima, a na HKR-u vodi istoimenu emisiju za mlade.

fra Stjepan Brčina

28. veljače

U noći preminuo je zagrebački gradonačelnik Milan Bandić (1955 - 2021.). Naše remetsko svetište i župa na poseban način bilo je povezano s gradonačelnikom koji je redovito dolazio na proslavu Velike Gospe i bio posebno osjetljiv za našu crkvu. Poznata je i njegova povezanost sa pokojnim o. Vjenceslavom Mihetecom. Veliku ulogu je odigrao za uređenje Gospinog vrta.

Sprovod gradonačelnika Milana Bandića

Neka mu je pokoj vječni, a dobri Bog neka ga nagradi po svim onim dobrim djelima koje je činio malim ljudima u potrebi.

3. ožujka

Župnik, zajedno sa još četiri svećenika iz samostana sudjelovao je na sprovodu gradonačelnika Milana Bandića.

4. ožujka

Održana je treća korizmena duhovna obnova na kojoj je gost bio vlč. Ivica Tolla. Nagovor je bio na temu: »Iscijeliti nutarnje rane«. Vlč. Tolla rođen je u Otoku 1969. gdje je pohađao osnovnu školu, a srednju školu u Vinkovcima. Nakon završetka srednje škole ulazi u franjevački red na zagrebačkom kaptolu, te studira na KBF-u u Zagrebu i Beču. Bio je u novicijatu na Trsatu, a franjevački red je samovoljno napustio, te je nakon završetka studija dugo djelovao kao laik radeći kao vjeroučitelj i djelujući u molitvenim zajednicama. Radio je 14 godina kao vjeroučitelj, ali osjećajući u sebi svećenički poziv odazvao se Gospodinu, te odlazi u Gospić 2011. godine gdje je 2012. zaređen za svećenika.

vlč. Ivica Tolla

Duhovnik je Laudato tv i župnik župe sv. Antuna Padovanskog u Generalskom stolu.

5. ožujka

Započelo se s pripremama za vanjski oltarni prostor postavljanja zvučnika i kamera.

10. ožujka

Započela je devetnica sv. Josipu. Pošto je papa Franjo proglasio godinu svetog Josipa koja traje do 8. prosinca ove godine, a Hrvatska Karmelska Provincija je posvećena sv. Josipu, željelo se ove

Devetnica sv. Josipu

godine još svečanije pripremiti za svetkovinu 19. ožujka. Svaki dan u crkvi započinjale su od 17.30 pjevane večernje, zatim prigodno razmatranje za svaki dan devetnice, litanije i krunica svetom Josipu, te pjevanu svetu misu u kojoj su bile tematske propovijedi o sv. Josipu. Nakana devetnice je bila za duhovnu obnovu naše Domovine.

11. ožujka

Održana je četvrta korizmena duhovna obnova na kojoj je gost bio vlč. Odilon Singbo. Tema je bila »Kušnja nas jača«. Vlč. Odilon rođen je 1980. u selu Hondji, u afričkoj državi Benin, gdje je pohađao osnovnu školu. Klasičnu gimnaziju pohađao je u Porto-Novu, glavnom gradu Bénina. U listopadu 2000. godine započinje duhovnu godinu u bogosloviji propedeutike sv. Josipa u Misseretu u Béninu. Nakon toga nastavio je svoju formaciju na bogosloviji »Msgr. Louis Parisot«, gdje je studirao dvije godine filozofiju. Nakon godine pastoralne prakse u Katoličkoj gimnaziji Gospe Lurdske u Porto-Novu, upućen je u Zagreb da ondje, kao stipendist Varaždinske biskupije, nastavi teološki studij na Katoličkome bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Diplomirao je 2008. godine. Dana 15. kolovoza 2009. zaređen je za svećenika u svojoj matičnoj biskupiji u Porto-Novu. Autor je meditativnih tekstova. Trenutačno je na službi u Zagrebačkoj nadbiskupiji, te je prvi sveučilišni kapelan Hrvatskoga katoličkog sveučilišta.

18. ožujka

Održana je peta korizmena duhovna obnova na kojoj je gost bio p. Tomislav Rukavina. Tema je bila »Milost nakon kušnje«. Gost je rođen u Gospiću 1981. godine, a s obitelji je živio u Svetom Roku sve do ratne, 1991. godine. Zbog prijašnjih društveno-političkih okolnosti u kojima je živio sa svojim roditeljima, kršten je tek 1990. godine. Prognaničke godine proveo je na više mjesta, pa i u Gradu mladih, gdje je, premda bez vjerničkog iskustva, počeo odlaziti u crkvu u Granešini. Radeći već kao stolar, a iskusivši i boks, streličarstvo i padobranstvo, osjetio je svećenički i redovnički poziv i započeo tražiti svoj put prema ostvarenju te želje. U Družbu Isusovu ušao je 2006. godine. Za svećenika je zaređen 2017. godine. Nakon

vlč. Odilon Singbo

stotinu godina prvi je svećenik iz Župe sv. Roka u Lici, gdje je svečano proslavio mladu misu. Trenutno je novi župnik na Sljemenu.

25. ožujka

Održana je šesta korizmena duhovna obnova na kojoj je gost bio fra Svetožar Kraljević. Tema je bila: »Zahvalnošću do mira«. Rođen je 1951. godine na Kočerinu u Hercegovini. Za svećenika je zaređen 1977. u Chicagu. Fra Svetožar je pastoralno djelovao u West Allisu, Chicagu i New Yorku. U Domovinu se vratio 1983. godine. Napisao je više knjiga o Međugorju gdje je i djelovao, a sada je gvardijan samostana hercegovačkih frataru u zagrebačkoj Dubravi.

Moja škola

Futro je. Opet prolazim svojim kvartom, ulicom koja vodi pokraj moje škole. Osjećam da nešto nije kako treba biti. Već prije ugla iza kojeg ću vidjeti školu očekujem čuti viku djece ili zvonjavu školskog zvona. No vike i zvonjave nema. Nema djece koja uz bučnu graju ulaze i izlaze iz škole ili se love po školskom dvorištu i to me čini sjetnom.

Dok hodam pokraj škole, javljaju mi se uspomene i prisjećam se proteklih godina... i ne samo to... vraćam se još dalje....

Prije tri godine obilježili smo 60 godina naše škole, OŠ Bukovac. Tada sam čula uspomene bivših đaka, čula sam priče o počecima naše škole. Škola se u početku održavala na livadi pa razmišljam o tome koliko su tadašnja djeca trebala imati želje za školom, da odlaze u takvim uvjetima slušati nastavu. Škola je tada bila mala i imala samo četiri razreda, a zatim je prerasla u »pravu« osnovnu školu, u kojoj su mnogi učenici, baš kao i ja, proveli velik dio svog djetinjstva. Školu po čijim je hodnicima trčalo bezbroj djece, po čijim se pločama neprestano pisalo i po čijim se klupama poskrivečki šaralo. Školu u kojoj sam doživjela stvarno prekrasne dane. I zato ne želim da se sruši.

Ovih dana slušam svoje roditelje kako s roditeljima mojih prijatelja razgovaraju o tome kako jedva čekaju da se škola sruši i da dobijemo novu, bolju zgradu, ali ja nisam sigurna da se tome radujem. Htjela bih, naravno, da mjesto na kojem budem išla u školu bude sigurno i moderno, ali pomisao da više nikada neću ući u ovu našu, dragu školu me jednostavno rastužuje. Teško je pomiriti se s tim da mjesto na koje sam prije dolazila skoro svaki dan i učionicu u kojoj sam sjedila skoro svaki dan više nikada neću moći posjetiti. Da više neću trčati tim istim, poznatim školskim hodnicima. I da će škola u kojoj sam godinama doživljavala i dobro i loše, i sreću i tugu, u nekoliko dana nestati.

Na mjestu naše izgradit će se nova, veća i sigurnija škola, kroz koju će opet proći brojne generacije djece i koja će za njih biti najljepša. I to je dobro. Pa ipak, ja svoju staru školu nikad neću zaboraviti. Moju školu mogu srušiti, ali nikad neće izbrisati moje uspomene na nju jer ću ih ja zauvijek nositi u svom srcu.

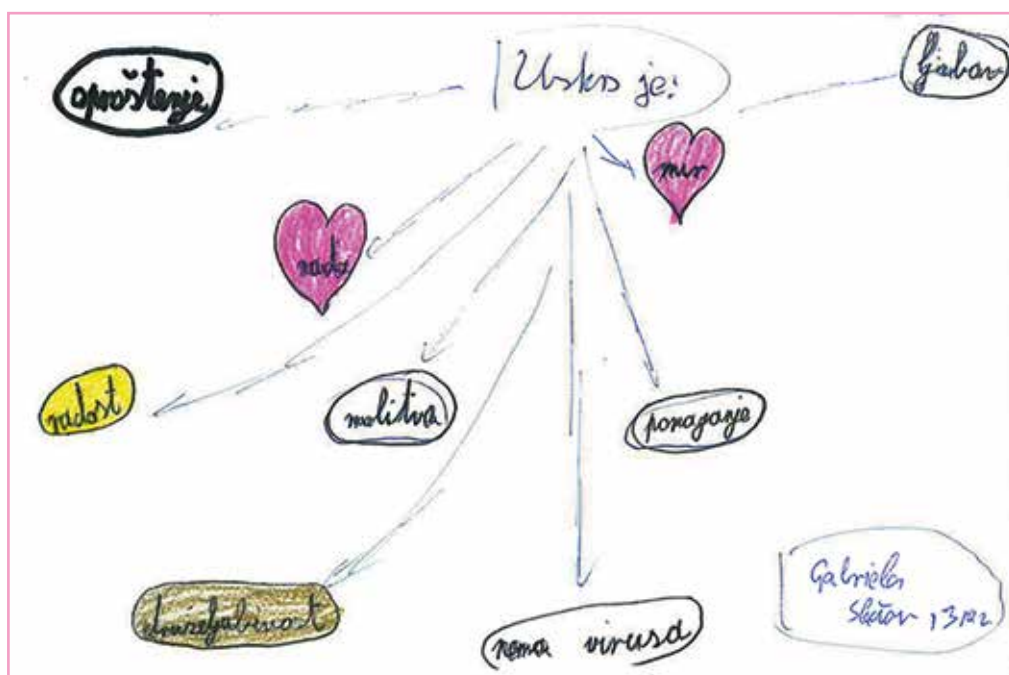
Petra Kordić, 6. c. razred O. Š. Bukovac

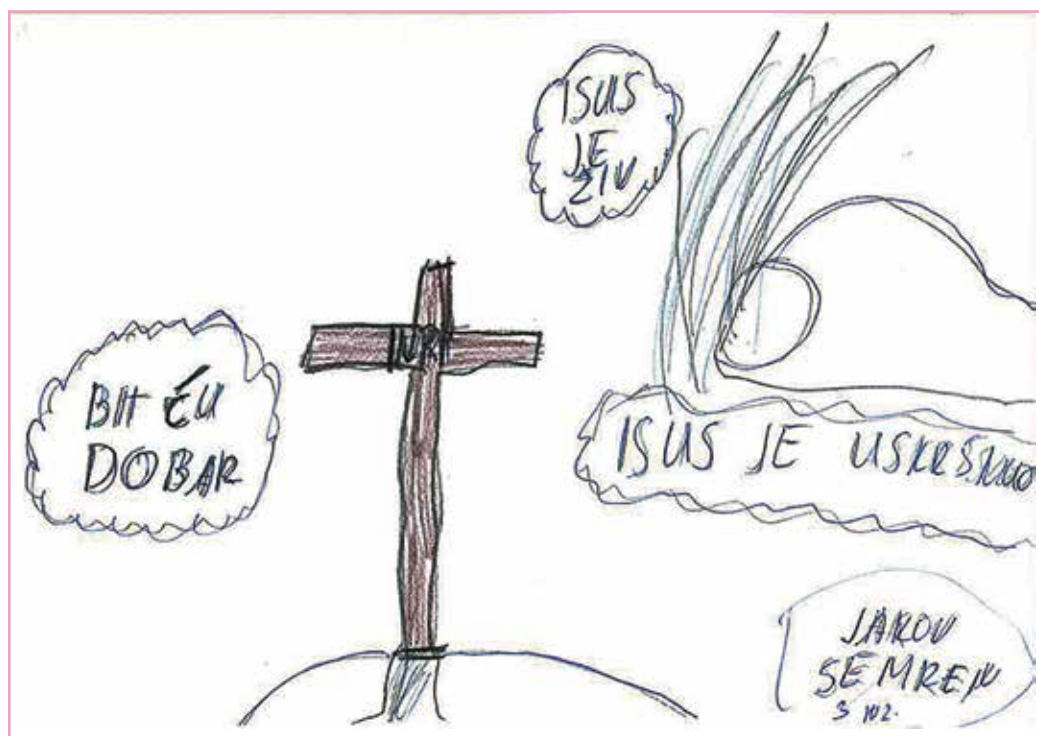
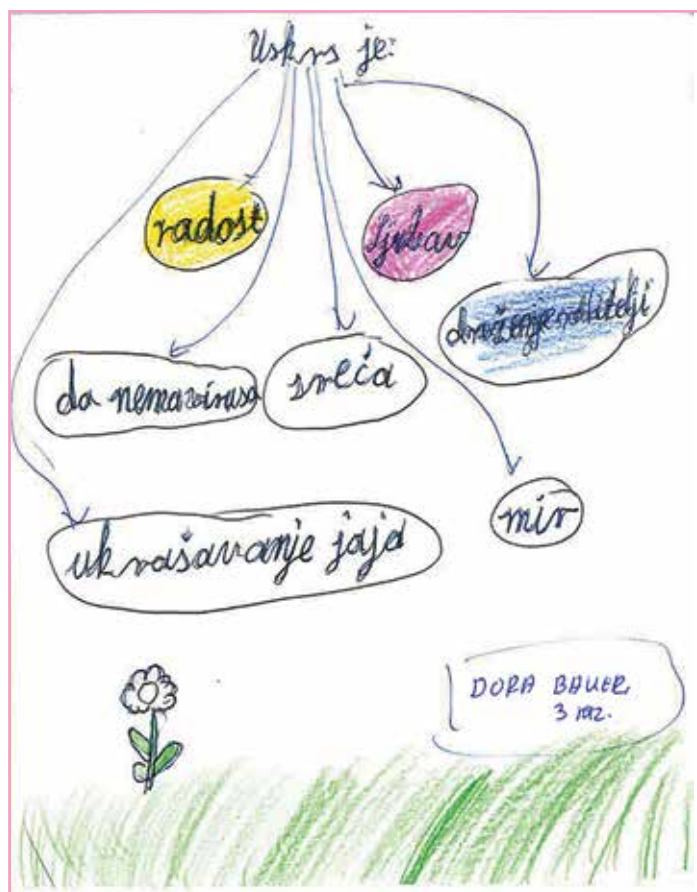

KORIZMA

Vrijeme pripreme za blagdan Isusova uskrsnuća. U ovom vremenu liturgijske godine, koje traje 40 dana, mi djeca – vjeroučenici trudimo se: više poštovati Božje zapovijedi i Isusovu zapovijed ljubavi, trudimo se biti poslušniji prema svojim bližnjima i odraslima, urednije trebamo pisati zadaće, biti dobri, još više voljeti svoju obitelj i pomagati joj, više čitati, staviti mobitel i igrice na stranu, biti dobri prijatelji, čuvati svoje zdravlje – moliti se dobrome Bogu da svi na cijelome svijetu budemo zdravi. Redovito se moliti, sudjelovati na svetoj misi.

/Vjeroučenici trećih i šestih razreda./

IZVADCI IZ MATICE ŽUPE /od 3. prosinca 2020. do 10. ožujka 2021./

KRŠTENI

Vito Lukić, Josip Marić, Atanazije Vučić, Antonio Žugaj, David Željko Vdović, Toma Stojić, Leonid Habljak, Leo Mendeš, Nea Poslon, Katja Tenšek, Jakov Pernar, Bono Matokanović.

VJENČANI

Ratimir Radoš i Marija Bednjanec, Marija Mršo i Petra Župan, Petar Jukić i Martina Roškar, Nikola Banić i Marija Vincek.

UMRLI

Marija Mihetec, Kamilo Kuzman, Rudolf Barle, Josip Pernar, Natalija Kuserbanj, Ivan Vinković, Zvonko Pleša, Slavica Tkalčić, Alojz Smetko, Vladimir Kuserbanj, Mijat Martić, Darinka Šušnjić, Jozo Čavar, Alojz Zubak, Ivan Bigor, Zorka Peček, Dora Krsnik, Stjepan Protulipac, Ljuba Šiško, Ana Hamičko, Branko Tkalčić, Boris Brezovec, Filip Vučak, Klaudio Pernar, Ivan Baranašić, Kata Šiljek, Miro Gjurčević, Magdalena Perko, s. Terezija Lončarević, Krešimir Fagač, Nikola Pleša, Kata Brnadić, Slava Vinduš, Alex Sitar, Ivan Spretnjak.

Hrvoje Habljak

Devetnica sv. Josipu u Svetištu Majke Božje Remetske

Fotografirao: Šime Lugarov